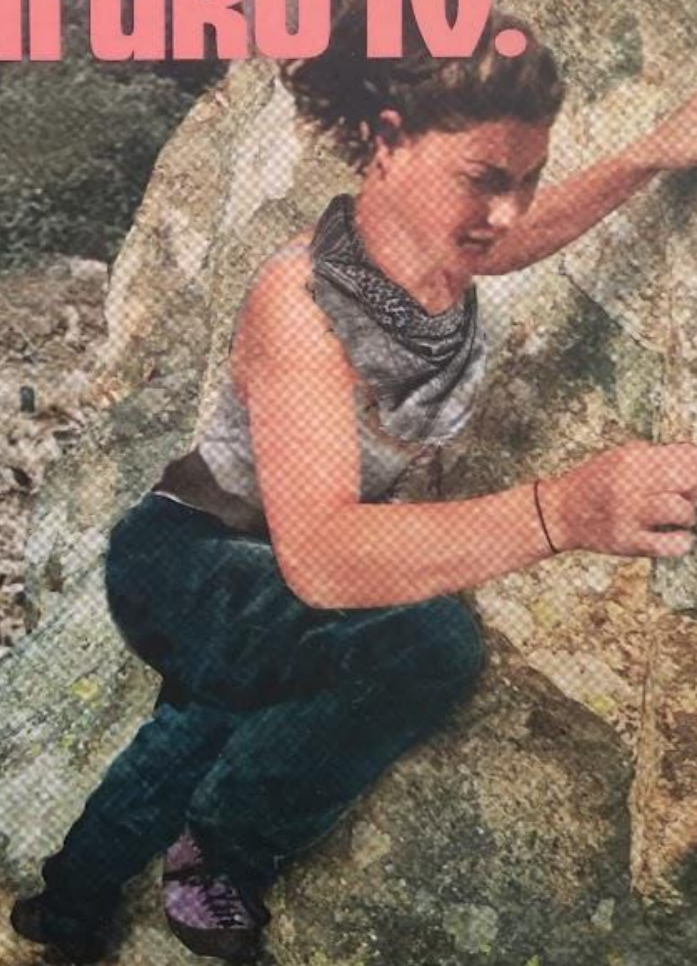

Thriller **Dům** Dalibor Kučera
SOUMRAKU IV.

DŮM SOUMRAKU 4

Dalibor Kučera

Kapitola 1: HIPPOKRATOVA PŘÍSAHA

Poslední, co stačila zachytit svými smysly, byl zděšený výkřik jejího bratra. Zněl z dálky... tak veliké dálky. Před očima se jí rozblíkala pitoreskní světylka a cítila, jak se propadá kamsi do nekonečně hloubky. Jako by se nořila do zvláštní tajemné studny pohlcující celý svět kolem ní. Zvuky zkreslily své tóny, netušila, co je ještě skutečnost a co přelud. Někdo k ní mluvil, ale jednotlivá slova se ztrácela v podivném vzduchoprázdnu. Ucítla tupý náraz do spodní části lebky a obestřela ji temnota. Vzápětí jí před očima vybuchl gejzír světél, duha záblesků, kroužících jí kolem hlavy. Někde hluboko v podvědomí tušila, že ztratila vědomí, ale muselo to být jen na chvíličku. Kdosi se k ní skláněl. Jako by vstoupila do rozpálené pece, celým tělem jí projela horkost a vzápětí zima. V pravé ruce jí cukalo ukrutnou bolestí. Snažila se přivést svou mysl tam zpět, kam patřila, ale neměla k tomu dostatek sil.

„Pro Krista, Hani, Hani!“ volal Patrik a zoufale jí svíral hlavu v dlaních. Zírala na něj otevřenýma očima, snažila se něco vyslovit, ale z úst vyšlo jen nějaké nesrozumitelné mumlání. Tara jí přiložila dlaň k čelu.

„Proboha... má horečku... přímo sálá,“ pronesla.

Thomas vmžiku rozrazil zástup přihlížejících. „Odneseme ji na lůžko,“ pronesl. „V žádném případě ji nezvedejte na nohy, nebo zase omdlí. Je tu někdo alespoň trochu zdravotník?“

„Hanka měla kurz,“ pronesl nešťastně Patrik.

„Jinak nikdo?“

„Já... taky jen ten základní,“ přiznal.

Thomas přistoupil ke stěně, zmáčkl tlačítko a uzavřel přístup ven. A pak vzal Hančino tělo do náručí a sestupoval po točitých schodech kamsi dolů. Ostatní ho následovali. Prošli jakousi bílou kruhovou místností s dvojitými dveřmi, která navazovala na strmé schodiště klesající do neproniknutelných hlubin.

Ač spěchal, jak nejrychleji mohl, trvalo dobrých dvacet minut, než dorazil ke svému cíli. Rozrazil jedny z postranních dveří, které předtím míjeli. Ocitli se v dalším kruhovitém prostoru dobrých padesáti metrů čtverečních, z něhož vedly jemně vyřezávané dubové dveře do dalších místností.

Překotný sled událostí zabránil ostatním, aby ho zahrnuli spoustou otázek.

Thomas rázně otevřel jedny z dveří. Místnost byla jednoduše vybavena a v jejím rohu stála řada postelí. Položil šetrně bezvládné tělo na jednu z nich.

„Ruka, ta ruka. Musíme se jí podívat na tu ruku!“ vykřikl zděšeně Patrik a začal ji svlékat. Stáhl jí bundu a nožem bez váhání rozřízl rukáv svetru.

Uchopil její pravačku a v rychlosti začal rozvazovat zašedlý, krví potřísněný obvaz. Pohled, který se jim naskytl, nebyl vůbec hezký.

Pravé předloktí, které zasáhla kulka, bylo rudé a nateklé. Stehy, které sešívala Lenka, popraskaly a z rozšklebené rány vycházel nepříjemný zápach.

Hanka otevřela oči.

„Co... co je se mnou?“ pronesla ztěžklým jazykem.

Thomas si ránu prohlížel a vrásek na jeho čele přibýlo. Zachmuřený výraz nevěstil nic dobrého.

Zašilhala pohledem na své předloktí a pak ji ta strašlivá myšlenka napadla. A její křik se rozezněl podzemím a naplnil je zoufalstvím a beznadějí.

Poznali to v jeho tváři. Otrlý mariňák zjevně nebyl ve své kůži. Bylo to zlé. Zvykli si, jaký bývá tvrdý a cynický. Tohle k němu nepasovalo. Vesměš řešil veškeré problémy pragmaticky a s přehledem. Teď vytušili, že je v koncích. Poodstoupil kousek dál, aby jej Hanka nezaslechla.

„Nejsem profesionální zdravotník,“ pronesl. „Nějaká školení jsem samozřejmě absolvoval, to patřilo k mé práci, ale doktora ve mně nehledejte. Podle všeho se do té rány dostala infekce. S hygienou jsme byli na štíru od začátku a chyběly nám čisté obvazy. Jestli bude pokračovat...“

„Co chceš říct?“ vyděsila se Lenka.

„Nemáme skoro nic. Žádná antibiotika. Žádné obvazy. Vzali jsme s sebou jen to nejnnutnější, to dobře víte.“

„Co to znamená?“ nenechala se odbýt Lenka, ale bylo jí nad slunce jasnější, co jim chce naznačit.

Hanka to už věděla také. Její zoufalý křik se nedal utišit.

„Jestli to bude dál pokračovat... má jedinou šanci...“ pokračoval přiškrceně.

„Operace?“

„Amputace.“

„Proboha... to snad ne...“ vyklouzlo z Patrika a zoufale se chytil za hlavu.

„Ale kdo to...“ nedořekla Lenka.

„Kdysi jsem byl nucen tohle provést. Jednou na misi. Doufal jsem, že už nic podobného nezažiju,“ dodal Thomas šeptem.

„Nedá se...“

„Můžeme počkat. Ještě pár hodin počkat... jestli si s tím její tělo neporadí samo. Ale pokud ne... buď smrt, nebo život.“

Ve chvíli, kdy se po dnech nekonečných útrap nečekaně ocitli v cíli své cesty, kdy se jim konečně mělo ulevit, se před nimi otevřela další propast zoufalství.

Patrik klesl do podřepu a po líci mu stékaly slzy.

„Prosím...“

Někteří vyčerpaně leželi podél stěn a ani nevnímali, co se kolem děje.

„Haló...“

Kdosi se tlačil dopředu. Byl to František Salaj, který se až dosud držel v pozadí.

„Mohli... mohli bychom...“ snažil se marně přehlušit všeobecný šum.

„Mohli bychom sehnat lékaře... někde dole ve vesnici... přece má ještě šanci,“ dodal si odvahy a zvýšil hlas.

Patrik se k němu obrátil usazenýma očima.

„Děkuju... moc ti děkuju. Jenže to nestihneš. Jenom sem jsme se plahočili tři dny... To po tobě nemůžeme chtít. Zabloudil bys a umrzl. Nevíš, které vesnice ještě zůstaly... normální. A za pár dní už bude pozdě. Ale děkuju... děkuju i za Hanku.“

„Vesnice jsou i před námi,“ prozradil Thomas. „Kdybychom pokračovali dál, nejbližší je asi sedm, osm hodin chůze.“

„Cože?“ zavěťřil Patrik.

„Vede tam taková stezka. Je léta nepoužívaná, už dosti zdevastovaná, ale soudím, že by se po ní ještě dalo projít.“

„Půjdu hledat lékaře, když mi ukážeš cestu. Hanka si to zaslouží,“ trval na svém František. A pocítil něco jako vnuknutí. Ano, přišlo to tak spontánně. Pán mu dává příležitost dokázat svou lásku přes veškerá protivenství. Před chvílí se cítil fyzicky na dně, ale naděje mu vlila nového elánu do žil.

„Dobře, ráno si o tom promluvíme. Je pravdou, že absence lékaře je teď našim nejzranitelnějším místem. Dříve či později bychom s tím museli něco udělat. A situace ve světě nabádá, čím dřív, tím líp... dokud bude kde brát.“

„Jenže... jenže ráno už může být pozdě. Ztratíme spoustu času. Když se vydám na cestu právě teď, dorazím do vesnice brzy ráno... lékař může být přes den na cestách... takhle ho zastihnu ještě doma.“

„Bohužel netuším, ve které vesnici může sídlit. A kolik z nich jich vůbec zůstalo k použití. Víte, jak rychle se přidávají ke Strážím zdraví a štěstí. Bez internetu jsme tu jako bez ruky.“

Patrik zoufale vykřikl.

„Hele, takhle jsem to nemyslel. Promiň,“ uvědomil si Thomas nevhodnost svého příměru. „Jenže jít v noci je příliš riskantní. Ztratil by ses, zranil nebo dokonce zabil.“

„Pán bude provázet moje kroky,“ tvrdil František. „S jeho pomocí to zvládnou. Já to vím.“

„Brzdi, Andílku. Je to od tebe dojemný, ale tady šéf má pravdu. Nech to na ráno,“ přisadil si Mazal. Tereza se po něm vyčítavě podívala. Tuhle hlášku si mohl odpustit.

Přihlásila se Tara. „Když nás půjde víc, tak bychom to snad zvládli, ne? Baterky nám fungují a já mám taky ještě dost sil.“

„Měli bychom jít aspoň tři,“ vzpamatoval se Patrik. „Pro sestru to udělám rád. Půjdu s vámi. Hned.“

Daniel mu položil ruku na rameno. „Měl bys zůstat u Hanky. Potřebuje tě. Nemůže se při tom všem strachovat ještě o tebe. Já to zvládnou,“ nabídl se.

Myslí mu proběhla vzpomínka na nešťastnou Janicu. Teď už to nesmí zkazit.

„Já půjdu zachránit Zlatovlásku,“ skočil mu do řeči Petr.

Thomas si ho změřil přísným pohledem.

„Ty? Ty už jsi toho pokazil dost. Potřebujeme někoho zodpovědného. A co tvý plotýnky? Sotva ležeš. Jenom bys je zdržoval. Opravdu to zvládneš, Danieli?“

Přikývl. Ještě před chvilkou by přísahal, že už nedokáže udělat jediný krok. Když však viděl Františkovo a Tařino odhodlání, nedokázal couvnout.

„Stejně jsem byl připravený, že se budeme plahočit ještě několik dnů. Takže vlastně o nic nejde.“

Lenka se na něj vyděšeně podívala.

„Nebude to žádná sranda,“ pronesl Thomas. „Když jednou vyjdete, nemůžete couvnout. Musíte zůstat jako skupina *pohromadě*.“

Daniel to bral jako souhlas.

„Já opravdu půjdu s nimi,“ žadonil Patrik, ale Thomas ho pohybem ruky zarazil.

„Jsi v tom zainteresovaný, a to hodně emocionálně, kamaráde. To není dobré. Daniel má pravdu. Měl bys zůstat u Hanky. Hm... a vy ostatní... možná by to šlo. Zkusím vás dostat blíž k cíli.“

„Jak to myslíš, blíž k cíli?“

„Vede odtud několik východů. Jsou dobře zamaskované, aby je nikdo neobjevil. Všechny teď nedokážu otevřít. A ne všechny budou asi průchodné. Nicméně pár stovek metrů bych vám ušetřit mohl.“

„Děkuju, že nám pomáháš,“ usmál se vděčně Daniel.

„Mám pro to své důvody. Ale budete s sebou potřebovat zbraně. Dole nemusí být zrovna bezpečno. Neumíte je používat, že ne?“

„Já mám jen svůj meč,“ přiznala Tara.

„Ten je ti teď k ničemu. Strílet umí pouze Robert, ale ten je dočista vyřízenej. Dám vám s sebou pistole. Předvedu vám, jak se používají. Není to nic složitého. Pojdte se mnou.“

Otočil se. Vzadu stála Rebeka držíc dlaň na Rexově hlavě.

„Nemohla bych jít taky? Zachránili jste mne, hodně vám všem dlužím. Jak jste říkal, venku je to nebezpečný. Myslím, že třeba Rex by nám mohl být hodně platný.“

„Dobře. Beru tě za slovo. Čtyři lidi, to je ale maximum pro takovou výpravu. Takže pojdte za mnou, předvedu vám, jak nasadit zásobník a jak střílet. Zbrojní pasy nemáte, ale na tohle se dneska nehraje.“

Instruktaž byla krátká, ale pochopili ji všichni.

„Zbraně použijte opravdu jen v případě krajní nouze,“ nabádal je. „A snažte se nepostřílet navzájem. Zachovejte rozvahu i v krizových situacích. Do vesnice vstupujte opatrně. Nejlépe přes plot, nějakou zahradu, hlavně nebuďte nápadní. Ti parchanti mohou mít taky domobranu. A nevíme, co všechno jejich pohůnci hlídají. Do batohu si vezměte jeden stan, kdyby vás zastihla vichřice. A jestli tam dole bude příliš nebezpečno... pak neriskujte a raději se vraťte. Nerad bych vás ztratil.“

Necitelná maska mariňáka se pro tuto chvíli rozplynula.

„Díky za všechno,“ pronesl s vděčností Daniel.

„Běžte se připravit. Tam za stěnou jsou umývárny. Než to tady trochu zprovozním, poteče jen studená voda. Ale na opláchnutí ksichtu stačí. Ať ve vesnici nevypadáte jak nějaký pobudové. Dám vám s sebou peníze, docela dost peněz. Když bude potřeba, dejte mu všechny. Na úplatky slyší každý, a to by vám mohlo ke splnění mise výrazně pomoci. A taky dostanete zbytky jídla, ať mi po cestě nepopadáte hlady.“

Kostky byly vrženy. Teď už couvnout nemohli. Ani nechtěli. Zamířili tam, kam je Thomas poslal. Po dlouhé době Daniel spatřil v zrcadle svůj obličej. Pohled to byl úděsný.

Vlasy připomínaly notně zpustošené vrabčí hnízdo, slepené potem a špínou, obličej měl posetý špinavými šmouhami a strniště s rašícími bílými vousy ho činilo o deset let starším. František na tom nebyl o moc lépe.

Dotkl se baterie, odkud okamžitě vystríkla ledová voda. Se sebezapřením si opláchl obličej. Pomohlo to jen nepatrně.

„Vy holky máte dobrý, že vám neraší vousy,“ poznamenal smutně.

„Zato máme jiný problémy, o které byste jistě nestáli,“ usmála se Rebeka. Chytila Taru za ruku a odběhla s ní do vedlejší kóje. Nechali je tam svému osudu a vraceli se zpět. Do deseti minut je vyzvedl Thomas.

Daniel toužil dozvědět se více, ale Thomas byl skoupý na slovo.

„Je tu ještě někdo, kdo se zachránil? Někdo z armády?“ zeptal se.

„Z armády?“ Thomas se rozesmál. „To jsi mne pobavil. Z armády, jo? Pochybuj, že ještě nějaká existuje. Rozhodně ne v tom smyslu, jak jsme byli zvyklí. Jediné, co nás může těšit je fakt, že tu máme opravdu dokonalý úkryt. Žádný vhodnější neexistuje.“

„Takže náš útek je u konce?“

„To doufám. Jinde už není kam se skrýt.“

„Jak jsi o tom všem věděl?“

„To vám povím, až přivedete doktora, za dlouhých zimních večerů, kdy nebude do čeho píchnout.“

Sestupovali úzkým točitým schodištěm. V jednom místě se Thomas zastavil a zmáčkl tlačítko. Skalní stěna se před nimi rozevřela a odhalila úzkou kruhovou chodbu. Na jejím konci byl další východ. Jakmile jej otevřel, vnikl dovnitř ostrý noční vzduch.

„Tady máte mapu. Pomůže vám najít směr. Pokud mlha nebude příliš hustá, měli byste za pár hodin spatřit světla vesnice. Ta vás dovedou k cíli. Musíte zdolat ještě jeden plot, tak se nelekněte. Zbývá jako památka na bývalý vojenský prostor. Probourat se přes něj nebude problém. A dávejte na sebe pozor. Vraťte se zdraví a živí.“

„Čím to, že jsi na nás najednou tak milý? To nemáš ve zvyku,“ pohlédl na něj podezřívavě Daniel.

„Protože jste mne nezklamali. Spolupracovali jste jako tým. Celou dobu jste se opravdu snažili. Došli jsme sem všichni, až na onoho nešťastného Alberta. Nemyslel jsem, že se nám to až tak podaří.“

Nahnul se k nim tak, aby přehlušil hukot větru.

„Dejte si záležet.“

Zaváhal. „Tady dole je prvotřídní lékařské vybavení. Veškeré nástroje, operační sál. Sen každého chirurga. Jenže... nikdo sem nedovezl žádné léky. A sami víte, jak máme vybrakovanou lékárníčku. A já nemám žádná anestetika.“

Trvalo chvíličku, než jim došel důsledek této strašlivé pravdy.

„A věřte mi, opravdu nerad bych si hrál na řezníka.“

Poplácal každého povzbudivě po zádech a vypustil je ven.

Stezku našli téměř okamžitě. Vinula se podél hory, úzká, plná kamení, nesoucí stopy mnohaleté eroze. Téměř nemluvili, každý zůstával sám se svými myšlenkami. Na cestu si svítili masivními baterkami. Nemohli spěchat. Seběmenší neopatrný krok je mohl poslat do propasti. V noci to bylo opravdu o dost horší.

Daniel cítil bolest v každém svalu. Velice brzy pochopil, že poněkud přecenil své fyzické možnosti. Klopýtal jako poslední, ale nechtěl se vzdát. Byla to pro něj otázka cti. Jednou se rozhodl a věděl, že se rozhodl správně. Vpředu rozeznával ve světelném kruhu štíhlé tělo Rebeky, kterou pohánělo jejích neopotřebovaných sedmnáct let. Následovala Rexe, který s čumákem přitisknutým k zemi dosud neměl proč váhat. Hned za nimi se držela Tara. Všiml si, že od chvíle, kdy vyrazili na cestu, ještě více zhubla. Žasl nad houževnatostí, která ji hnala vpřed. František Salaj byl na tom podobně jako on, což rozpoznal ze strhaných rysů jeho obličeje.

„Holky... omlouvám se... ale trošku zpomalte. Fakt nestíhám,“ ozval se po dvou a půl hodinách plahočení. Rebeka se k němu obrátila. „Uděláme malou pauzu?“

„Jen kratičkou, než popadnu dech. Nechce se mi stát dlouho v tom mrazu.“

„Tak jo. Řekněte si.“

„Jak to holky děláte, že máte tolik sil? Já už cítím každý sval,“ přiznal se Daniel.

„Hm... to bude asi tím věkem,“ zasmála se.

„Jako že jsme staří? No snad tak hrozný to nebude,“ durdil se naoko.

„Já to tak nemyslela,“ omlouvala se.

Snažil se zaostřit do mlžného oparu před nimi. „Už bychom měli vidět světla vesnice. Jak můžeme být vysoko?“

„Nepůjdeme už?“ ozval se nesměle František.

Opravdu nebylo na co čekat. Naštěstí vítr se na chvíli uklidnil. Překročili jedno nebezpečné místo, kde se stezka zhroutila a zbylo z ní pouhých deset centimetrů nad vysokou skalní stěnou. Rex je na nebezpečí upozornil. Sám propast překonal jediným mocným skokem, Rebeka s Tarou se hbitě proplížily podél stěny. Daniel se proplazil na druhou stranu se zavřenýma očima, křečovitě se držíc každíčké prolákliny ve skále. Nedokázal posoudit, jak hluboká je propast pod ním a ani po tom netoužil. Vzápětí ucítil Tařinu ruku, která jej strhla k sobě. Z nízko posazené kapuce spatřil jen pár bystrých očí. Hleděla na něj se starostlivým výrazem. Uvědomil si, jak tuhle divokou, nezkrtnou dívku má čím dál více rád a jak by mu chyběla, kdyby ji ztratil.

„Můžeš?“ zeptala se ho.

„Jo, dobrý, díky. Já to zvládám, neboj.“

Vzápětí se k nim připojil František.

Nebyl jediným, kdo se díval na hodinky. Čas byl jejich nepřítelem a každíčké zdržení bylo traumatizující. Když sestoupili ke spleti husté kleče, spatřili konečně vzdálená světýlka, cíl jejich cesty.

Stezka se postupně vytrácela. Dobrou půlhodinu hledali její pokračování, než pochopili, že už dávno zarostla keři. Teď už jim nehrozil pád do propasti, zbavili se závratě z vratkých výčnělků, pro změnu se museli probíjet nehostinnou krajinou, ve které snadno

ztráceli orientaci. Kdesi poblíž probublával potůček. Jakmile jej našli, pustili se podél koryta. A to je dovedlo až k plotu.

Byl z pletiva, na několika místech pobořený, takže jej bez problémů přešli. Spatřili oprýskanou ceduli, visící nakřivo a varující: *Vojenský výcvikový prostor – PŘÍSNÝ ZÁKAZ VSTUPU*. Za okamžik překřížili silnici. Bylo půl páté ráno. Všude kolem panovalo ticho jako v hrobě, ale nechtěli nic riskovat. Pamětliví Thomasovy rady přešli silnici a pustili se ze svahu k první vesnici, vítající je tlumenou září veřejného osvětlení.

Rex byl klidný a na něj se mohli spolehnout. Věděli, že vesnice je *čistá*. Nikde nespátřili žádný pohyb. František měl dobré tušení. Brzy ráno je pátrání jednodušší než za rušného odpoledne. Rozhlíželi se kolem dokola. Události z prožité přestřelky jim nešly vytěsnit z hlavy. Měli strach. Daniel sevřel rukojeť pistole v pravé kapse. V levé měl zásobník.

Plížili se zezadu, kolem zahrad. Narazili na dřevěnou ohradu, kterou Rex překonal jediným mohutným skokem. Ostatní ji přešli. Rebeka se domlouvala se psem beze slov, jen gesty. Byli dokonale sehraní.

V blízkosti se rozštěkali psi. Obešli dům s tmavými okny a přešli z druhé strany plotu na ulici. Snažili se nadělat co nejméně hluku. Nebylo tu živé duše. Spíše náhodou se hned ocitli na návsi. František osvětlil baterkou informační tabuli, která se nacházela hned vedle

obecního úřadu. Jaké štěstí, že k nim obce v posledních letech přidaly údaje o lékařích a drobných podnikatelích. Přečetli si, že v domě číslo 22 ordinuje nějaký Dr. Vágnér. Zajásali. Jejich naděje rázem stouply. Že by jim vyšel hned první pokus? Bylo by to skvělé, vždyť v málokteré vesnici byla lékařská ordinace. Jenže jejich radost byla předčasná.

„Do hajzlu,“ ulétlo Danielovi, když se ocitli před jednoposchoďovým rodinným domkem s novou, křiklavě oranžovou fasádou. Nad vchodem visel emblém *šťastné hvězdy*. A na dveřích velká cedule s informací, jež je zdrtila. Lékař přenesl svou praxi do města vzdáleného dobrých dvacet kilometrů. Všechny své věrné pacienty uvítá v léčebném středisku Stráží zdraví a štěstí.

František se zklamaně sesunul na zápraží.

„Musíme dál,“ pronesla Tara. „Koneckonců jsme si nemohli myslet, že hned na první pokus uspějeme.“

Daniel rozložil mapu. Podle ní to měli do nejbližšího městečka zhruba pět kilometrů. Bylo o dost větší než tahle vesnice. Tam jim snad bude štěstěna více nakloněna než zde.

Museli rychle vypadnout. V některých domech se už rozsvěcela okna. Nepotřebovali nevíтанé svědky a všetečné otázky. Byli sice ozbrojeni, ale... Daniel se zachvěl při představě, že by měl na někoho namířit zbraň.

Přelezli plot nejbližší zahrady a pokračovali ve své strastiplné pouti. Za vesnicí se zastavili a naposledy se ohlédli. Rex sklonil čumák k zemi a odfrkl. U domku hned u silnice parkovalo auto a u něj postávali dva

muži. Byly to snad hlídky zdejší domobrany? To jsou už všude? A mají také zbraně? Netoužili se o tom přesvědčit.

Pět kilometrů není moc, ale než dorazili k městečku, uplynuly dvě hodiny. Mělo se začít rozednívat, což jejich situaci komplikovalo. Nechtěli pomyslet na to, že by se dočkali dalšího zklamání. Jak daleko se ještě mohou odvážit jít? A kolik času zbývá nešťastné Hance? Bylo jim jasné, že nejpozději do večera musí být zpátky. A cesta vzhůru jim bude trvat ještě déle. To je v jejich pátrání limitovalo.

Rozhodli se vzít to zkratkou přes hřbitov ležící u zdejšího evangelického kostela. Spojenými silami překonali dvoumetrovou cihlovou zeď. Pak se vydali jednou z uliček. Potkali tři lidi, ale ti si jich naštěstí nevšimli. Kolik času by potřeboval na výstřel? Orientační tabule jim dala tip na dalšího lékaře. S úzkostí v srdci se jej vydali hledat. Pokud i tady budou mít smůlu... nechtěli pomyslet. Další vesnice byla o dalších šest kilometrů níž...

Během čtvrt hodiny u něj stáli. Přízemní rodinný domek s půdní vestavbou. Tady žádná *šťastná hvězda* netrůnila. František přistoupil ke zvonku. „MUDr. Jaroslav Břežný, ordinační hodiny pondělí, středa, pátek 9 až 16 hod.“ četl.

„Dneska je úterý,“ dodal nešťastně.

„To máš přece fuk,“ pronesla lehkomyšlně Rebeka. „Stejně jsme ilegální návštěva. Tak na co čekáš?“

„Hele, svítí se tam. Třeba budeme mít fakticky štěstí,“ pronesla s nadějí v hlase Tara.

Opravdu. Jedno z oken vydávalo zář skrz staženou roletu.

František si dodal odvahy a dlouze zazvonil.

Dlouho se nic nedělo. Pak však zaslechli šouravé kroky a zarachotil klíč v zámku. Dveře se otevřely a oni hleděli do tváře postaršího muže s téměř bílými vlasy, na temeni lehce prořídilými. Překvapeně na ně zíral.

„Přejete si?“ pronesl měkce. Působil docela sympaticky. Snad první dojem nezklame...

„Hledáme lékařskou pomoc,“ pronesla pohotově Rebeka, která se dovtípila, že z úst mladé dívky bude mít jejich přání nejsilnější účinek.

„Ale já už neordinuji,“ odpověděl překvapeně.

„Máte to na ceduli,“ tvrdila neústupně Rebeka. „Vím, je zrovna úterý, ale jsme ve stavu nouze.“

Rex se jí položil k nohám.

„Ach ano,“ vzpamatoval se. „S tím jsem ještě nic neudělal. Ale každý ve vesnici by vám řekl, že praxi jsem nedávno ukončil.“

„A jaký lékař je tu nejbliž?“ pokračovala Rebeka.

Muž se dlouze zamyslel. „Teď v okolí asi nikdo. Všichni odcházeli dolů do měst. Ale lékařskou péči nahrazují Strážé zdraví a štěstí. Stačí sjet...“

„Nepotřebujeme Strážé zdraví a štěstí,“ řekl Daniel možná až moc příkře. „Hledáme normálního, poctivého, erudovaného lékaře, který by nám dokázal pomoci. A jsme přesvědčeni, že takovým jste právě vy.“

„Můžeme dál?“ napadlo Taru.

„Dobře... stejně už jsem vzhůru... prosím,“ pokynul jim.
„A v čem si představujete, že bych vám mohl být užitečný?“

Nalevo minuli dveře s nápisem *Čekárna* a prošli úzkou předsíní. Zavedl je do obytné kuchyně, které vévodila dubová linka, masivní stůl se čtyřmi židlemi a výstavní krb v rohu místnosti. Byl elektrický a vedle něj se rozvaloval mohutný mourovatý kocour. Jen zvedl hlavu a netečně upadl do příjemného spánku. Danielovi bolestně připomněl Pana Žižku. Kde je tomu konec?

Rex kocoura ignoroval.

„Tak co byste potřebovali?“

Daniel se podíval na Františka a lehce kývl hlavou. Rozuměli si beze slov. Ano, nehnou se odtud, dokud nedosáhnou svého. Instinktivně nahmátl rukojeť pistole. Dokáže si zahrát na Thomase, když půjde do tuhého?

„Máme vážně zraněnou dívku. Vlastně dvě. Dá se říci, že obě jsou v ohrožení života. Proto potřebujeme lékaře, a to akutně,“ vyslovil se František.

„Proč jste k nim nezavolali Strážu zdraví a štěstí?“ zeptal se lékař podezřívavě.

„Máme pro to své důvody,“ přiznal Daniel. „Moc vás prosíme, pomozte nám. Je to s nimi hodně vážné a všichni jsme zoufalí. Máme o ně hrozný strach. Trmáceli jsme se v kuse deset hodin pěšky, jen abychom našli pomoc. Přece nás nevyženete.“

Lékaře náhle zaujal obličej Tary. Přistoupil k ní a natočil její tvář k sobě, aby na ni lépe dopadlo světlo z lampičky.

„Proboha, slečno, kdo vám spravoval ten nos? Něco takového jsem ještě neviděl... tak zfušovaná práce,“ pronesl znechuceně.

Tara se mu vyškubla.

„Můj nos teď není důležitěj. Už jsem si na něj zvykla. A nejdu do soutěže krásy. Máme hlavně starost o naše kamarádky.“

„Prosíme, pomozte nám je zachránit,“ řekl František skoro se slzami v očích. „Pán vám to nezapomene. Skládal jste přece Hippokratovu přísahu... že budete pomáhat nemocným.“

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se.

„Střelná zranění,“ doplnila Tara. „Do rány se dostala infekce. Je to dost ošklivé. Jestli nezasáhnete včas, nejspíš o tu ruku přijde... je to pravá ruka... a jí je jedenadvacet.“

„Střelné poranění?“ podivil se. „Jak mohla dojít ke střelnému poranění? A proč jste ji nevzali do nemocnice?“

„Je to mnohem složitější, než na první pohled vypadá,“ vysvětloval Daniel. „Máme ještě jednu postřelenou... do hrudníku... kulka našťestí vyšla ven. Ošetřili jsme ji jen laicky. Té se rána nezanítily, ale skoro pořád je v bezvědomí. Ztratila hodně krve a slábne... prosím.“

„A kde je máte?“

Daniel poprvé zaváhal. „Na jednom bezpečném místě... chápejte, šli jsme celou noc, abychom jim pomohli. Dali jsme do toho všechno... a jsme na pokraji vyčerpání. V sousední vesnici už lékař není. Odjel, přidal se ke Strážím zdraví a štěstí. To jsme si přečetli. A Strážě zdraví a štěstí jsou těmi posledními, ke komu bychom se chtěli obrátit.“

Muž na ně upřel pátravý pohled. „Pokud vím, poslední dobou se střílelo jen na jednom místě. A zranění byli pouze členové domobrany. Prý je někdo zákeřně přepadl ze zálohy.“

„Vypadáme snad na nějaké zločince?“ vyjela Tara. „Oni... oni nás sprostě přepadli. Stříleli na nás... bez varování... jako na nějakou zvěř... soustavně o nás lžou... celou dobu... protože my známe pravdu.“

„A nechceme pomoc zadarmo,“ uvědomil si Daniel a vytáhl z batohu připravený svazek bankovek. „Vím, že je nadstandardní, co od vás požadujeme. Dokážeme vaši práci ohodnotit.“

„Kdo vlastně jste?“

Rozhostilo se mlčení.

„Nejsme žádní parchanti. Copak tak vypadáme?“ pípala Rebeka.

„Jsme ti, které Strážce zdraví a štěstí pronásledují,“ řekl odhodlaně Daniel. „Jsme na útěku z Města, které padlo před několika dny. Strážím vůbec nejde o blaho lidstva, jak všude prezentují. Zajímá je výhradně nadvláda nad ním. A protože jsme se o nich ledasco dozvěděli, rozhodli se nás odstranit všemi prostředky.“

Byla to odvážná slova, ale kostky byly vrženy. Věděl, že dalším planým povídáním by jen marnili čas. Čas, který se Hance krátil. Nechtěl nikdy vytáhnout zbraň na člověka, ale jestli to nepůjde po dobrém, odvěčou jej násilím. Bylo jasné, že pokud neuspějí tady, je pro ni pozdě.

Vyměňovali si pohledy, snažíc se vytušit, co si myslí ti druzí.

Konečně promluvil. „Povíte mi o tom více? Jestliže se mám rozhodnout... nedáte si kávu?“

„Rádi,“ vydechl Daniel. Pochopil to jako gesto ke smíru a ulevilo se mu. Zbraně nebudou potřeba.

„Mám jen klasického turka... jestli nevdá.“

„Ten je nejlepší,“ přisvědčil Daniel.

Rozpačitě si sesedli ke stolu. Muž zapnul rychlovarnou konvici a přinesl pátou židli.

Konvice vmžiku dokončila svou práci. Rozdal pět šálků i s podšálky a zalil kávu horkou vodou. Přisunul k nim cukřenku. Daniel vhodil do nápoje tři kostky a horký nápoj lehce usrkl. Ještě nikdy káva nechutnala tak skvěle.

„Božská mana,“ pronesl slastně a posunul cukřenku k ostatním. Tara s Rebekou si vzaly po dvou kostkách, ale František odmítl.

„Nesladím,“ prozradil. Ne že by mu hořká káva chutnala. Ale toužil ještě shodit nějaké kilo, aby se zalíbil Hance. A rozhodl se tohle brát jako součást svého pokání.

„Takže... můžeme začít?“ zeptal se jich lékař.

Daniel velice stručně vylíčil jejich útěk před Strážemi zdraví a štěstí a o tom, jak v podzemí mění lidem myšlení.

„Tady je máte také?“

„Koho?“

„Stráže zdraví a štěstí.“

„Přímo k nám nezavítali. Ale syn k nim přešel. Je také lékař. Viděl u nich mnohem větší perspektivu pro svou profesi. Lékařská věda v tradičním pojetí je u konce. Mně už na tom tolik nezáleželo.“

„Jak to?“

„Je mi pětasedesát. Je zbytečné, abych se přeorientovával. Pacientů mi stejně valem ubývá, přecházejí hromadně do péče Stráží zdraví a štěstí. A vesnice v horách se vyliďňují.“

Tara zbystrila pozornost. „To je zajímavá informace. Jak to, že se vyliďňují? To se lidé někam stěhují? Do údolí?“

„Do větších měst. Nabízejí jim tam bydlení i skvělé pracovní příležitosti. Platy mnohonásobně vyšší, než by si vydělali tady. Podnikání v horách pšenka zrovna nekvete.“

„Takže verbují lidi do svých řad?“ vyptával se Daniel.

„Jezdí sem jejich zástupci. Říkají si *Pomocníci Stráží zdraví a štěstí*, ale to už jistě víte sami. Za poslední měsíc se odtud odstěhovala více než polovina lidí.“

„Takový exodus? A není vám to podezřelé?“ zeptala se Tara. „Víte, co s nimi ve skutečnosti provedou? Omámí je a odvěčou do podzemí, kde jim mění mozky. Už teď je jim všechno jedno. Taková je pravda.“

„My nejsme žádní blázni,“ dodala Rebeka, postřehnuvší v jeho očích nedůvěru.

„Všechny tyhle peníze budou vaše, když nám pomůžete,“ přisunul před něj Daniel hromádku bankovek. „Prosím, udělejte to pro naše zraněné kamarádky. Moc vás o to prosíme. Přece jste chtěl celý život pomáhat... je to smysl vaší práce... ne?“

„Nemáme žádná anestetika,“ prozradila Tara. „Táhli jsme s sebou jen blbou lékárníčku se základním vybavením. Došly nám i obvazy. Jestli budeme muset sáhnout k nejhoršímu... bude to strašné. Bez umrtvení, chápete? V tom byste nás nechal?“

S napětím sledovali, jak usilovně přemýšlí. Rebeka si podepřela bradu rukou a kývala hlavou ze strany na stranu, snažíc se nasadit ten nejzářivější úsměv, jakého byla ve svých nezkušených sedmnácti letech schopna.

Konečně se zvedl od stolu.

„Dobře tedy,“ prohlásil. „Neodmítnu vás. Aspoň budu po dlouhé době k něčemu užitečný. Jenže musím pro nějaké léky dolů do města. Potřebuji je, tady nemám už skoro nic. Nezabere mi to víc jak hodinu a půl. Jestli souhlasíte, můžete tu na mne počkat.“

„Samozřejmě,“ podotkl František. „Ale pospěšte si prosím. Hančin čas se krátí.“ Málem se rozplakal.

„S vaším dovolením tohle použiju na nákup léčiv. Jen zatelefonuju do lékárny a běžím pro auto.“ Sáhl po bankovkách a strčil si je do kapsy.

„A zbytek si nechte,“ volal za ním Daniel.

Muž zavrtěl hlavou. Odešel do vedlejšího pokoje, odkud zaslechli jeho tlumený hovor. Tara si přitiskla prst k ústům a nenápadně se přesunula ke dveřím. Snažila se podchytit každé slovo, ale podle jejího výrazu se jí to moc nedařilo. Vzápětí odskočila a vrátila se ke stolu.

„Musel jsem si ověřit materiál u svého lékárníka,“ vysvětloval. „Bohužel fungují jen pevné linky. Mobilní síť před pár dny docela klekla.“

„Je mimo provoz?“ zeptal se podezíravě Daniel. „A co internet?“

„Jakbysmet. Prý se stal cílem útoku podvratných živlů,“ vysvětloval. Pronesl tónem, že nevěděli, zda tomu opravu věří, nebo to míní jako sarkasmus.

„Teď mne prosím omluvte.“ Vzal si z věšáku kabát a vyšel ze dveří.

„Neměl by pro jistotu jet někdo s ním?“ zapochybovala Tara.

„To by nebyl dobrý nápad,“ namítl Daniel. „Vzpomeň si na ty kontroly. Věřím, že dodrží svůj slib.“

„Ty mu fakt věříš?“ pohlédla na něj překvapeně Tara. „Co když nás za nejbližším rohem práskne Strážím? Pak budeme totálně v hajzlu.“

„Já mu taky věřím. Vypadá tak seriózně. Jako poctivej doktor,“ přidala se Rebeka.

„Naivko. O lidech vím svý,“ odfrkla nespokojeně Tara. Vytáhla pistoli, položila ji před sebe na stůl a upřeně na ni hleděla.

Daniel pohlédl na hodinky. Bylo osm pryč. Čas se teď povleče jako hlemýžď. Přisedl ke kocourovi a začal ho hladit po hlavě. Během chvíličky uslyšel spokojené předení.

„Měli bychom se tu porozhlédnout,“ navrhla Tara. „Thomas by na našem místě prověřil všechny únikové cesty.“

Usoudili, že to není špatný nápad. Dveře od ordinace byly zamčené a sousedily s dlouhou chodbou. Z ní vedly schody do patra a přízemím zřejmě na zahradu.

„Já mu nevěřím,“ svěřila se Tara.

„Vypadal docela v pohodě,“ namítl Rebeka. Nahlédla do další místnosti.

„Prosím tě, nešmejdi tu tolik. Nejsme doma,“ napomenul ji Daniel.

„Jé, koukejte, tady je koupelna!“ zajásala dívka. „A dokonce teplá voda. Jak dlouho už jsem si nedala pořádnou sprchu!“

Nahruli se dovnitř. Byla prostorná, se zelenými kachličkami, vanou a sprchovým koutem.

„Skvělý. Jenže fakt nejsme doma, měj to na paměti,“ zopakoval Daniel.

„Ten doktor se vrátí nejdřív za tři čtvrtě hodiny. Ježíš, jak já toužím po sprše! Nechte mne tu chvíli samotnou.“

„Nepřeháněj to, Rebeko. Jestli se něco semele, mohla bys taky prchat s náma přes skály úplně nahatá.“

„Tak tohle bych si zrovna zopáknout nemusela, v téhle šílené zimě. Jednou mi to úplně stačilo. Jó, věřím, vám by se to líbilo,“ zasmála se, až se jí zaleskla rovnátka v ústech. „Že jste mne při tom všichni očumovali, to jsem nějak vydýchala. To už je to poslední, co by mi vadilo. Snažím se zapomenout na jiný věci. Ale teď už padejte ven. Reprízu představení vám dělat nebudu.“

Práskla jim dveřmi před nosem a vzápětí uslyšeli zurčení vody a zpěv, trochu falešný, jakési rockové písně. Známa melodie, ale Daniel si marně snažil vybavit název skupiny.

František Salaj nenápadně mžoural ke koupelnovým dveřím a snažil si představit, co se v proudu horké vody odehrává. Dívku dne nespatriil celou věčnost... a Hanka byla tak daleko...

Vtom Rebeka rozrazila dveře. Vlasy měla zabalené do ručníku a tvářila se rozjařeně. „Bylo to skvělý. Taro, běž taky. Akorát jsem se musela znovu oblíct do těch propocenejch hader. Doufám, že jsou v bunkru nějaký pračky. Takhle by to dál nešlo.“

„Ty jsi teda číslo,“ poznamenal Daniel.

Tara zavrtěla odmítavě rukou. „Věřím ti, ale v tuhle chvíli raději zůstanu ve špině a ve střehu.“

Nervózně vyhlížela z okna a pohrávala si s – našťěstí zajištěnou – pistolí. Daniel se začal obávat, aby jí netřískly nervy a zase něco nevyvedla. Pak vykoukli z okna všichni čtyři. Za celou dobu dům minula jen hrstka lidí. Bylo tu jako po vymření.

„Já půjdu prověřit východ do zahrady,“ rozhodla se Tara a sešla ze schodů.

„Ještě si vyfěnuju vlasy,“ svěřila se Rebeka a zamířila zpět do koupelny.

Daniel s Františkem se vrátili do kuchyně.

„Ty ji musíš hodně milovat,“ nadhodil Daniel, aby řeč nestála.

„Koho?“ vykulil František oči.

„Hanku přece. Myslíš, že jsem si toho nevšiml?“

Zrudl. „Čeho?“

„No jak po ní koukáš. Jako na svatý obrázek. Vždycky, když jsme se někde zastavili. Nebo když šla před tebou.“

František rozpačitě mlčel.

„Hele, na tom není nic špatnýho. Je to hezká a chytrá holka. A hodná, obětavá. Víš, jak ses spontánně rozhodl jít pro pomoc... bylo to fakt dojemný... a nemyslím to ironicky.“

„Já... když... nechci, aby přišla o ruku.“

„Já bych to nedokázal... vrátit se tak dalekou cestou... určitě bych zabloudil. Jsi nesmírně obětavej kluk, Franto. Takových je pomálu, to mi věř.“

„Pán vede naše kroky... a ukázal nám tuhle cestu, která je kratší. Věřím, že se vrátíme včas.“

„Já myslel, že neudělám jediný krok, tolik mne bolí nohy... ale jsem rád, že jsem šel s tebou... Prostě se cítím užitečný.“

„Bylo to tolik vidět? Že se na ni dívám?“ zeptal se František a zrudl ještě více.

„Víš, každý jsme o někoho přišli. Nevíme, co s nimi je, s těmi, co už s námi nejdou. Byli jsme svědky Albertovy smrti. Svět je úplně jinej. Je logický, že máme k sobě blíž než dříve.“

„Jenže ona si mne moc nevšímá,“ rozesmutnil se.

„Postřehl jsem. Udělali jste si snad něco?“

„Já... něco jsem pokazil. Svou hloupostí... a teď je pro mne těžké to napravit.“

„Vážně? Co to bylo?“

František zarytě mlčel.

„Nemusíš mi o tom vykládat. Je to tvoje věc.“

„Jenže... líbí se taky Petrovi. Pořád... pořád se motá kolem ní.“

„Z toho si nic nedělej. Bývá dotěrněj. Jenže taky nestálej. Myslím, že Hanka je natolik chytrá, že ho má přečteného.“

„Já nevím...“

„Petr je můj kamarád spoustu let, je fajn, ale taky má své mouchy... někdy mne štve, ale v jádru špatnej není. Jo, holky jsou jeho problémem. Do sídliště jsme plavali jen proto, že se mu tam líbila jedna panička... bývalá spolužačka. Na útěku se vyspal zase s tou Vietnamkou, jmenovala se Kytka... ze skupiny *Military Girls*. Dodnes mne mrzí, že jsme jí nedokázali pomoci utéct. Chybělo málo a mohla

být tady s námi. On o ní pořád básnil... a teď už si ani nevzpomene... kašli na to.“

František rozpačitě mlčel.

„Neboj, nikomu to neřeknu. Je to jen mezi námi dvěma. Víš, co si kolikrát říkám?“

„Nevím.“

„Jak málo o sobě navzájem víme. Pověděli jsme si jen své základní příběhy... jinak nic. Nebyl na to čas. Pořád jsme někam utíkali, běželi, skrývali se... pořád v nebezpečí. Od útěku z bunkru jsme přitom spolu prožili opravdu hodně... Nějak nás to stmelilo, tak to cítím. A přiznávám, jak málo toho o druhých vím... Každý z vás mi nějakým způsobem přirostl k srdci.“

„Nechal jsem tam děti,“ přiznal František. „Hrozně mi chybí.“

„Já vím, zaslechl jsem... i manželku, vid'š? Dokážu si ta muka představit... také jsem úplně šílel, když zajali Adrianu. Kolik jich máš?“

„Čtyři.“

„To je hrozný. Nevědět, co s nimi provádějí. Já měl štěstí, nám se podařilo utéct ... ale bylo to o fous.“

Tara se zrovna vracela. Okamžitě zmlkli.

„Tak jsem všechno prověřila,“ informovala je.

„A na co jsi přišla?“ zeptal se Daniel.

„Je tam zahrada. Trochu zanedbaná, což je pro nás jen dobře. Roste v ní tak deset ovocných stromů a keře všude kolem. Za zahradou je dřevěný plot, který vede rovnou do stráně. Kdyby nás podfoukl... musíme zdrhat jedině tudy.“

Daniel se pokoušel marně představit, jak by své zubožené nohy přiměl k nějakému běhu. Pevně doufal, že se Tařina pesimistická předpověď nevyplní.

Netrvalo dlouho a uslyšeli hluk příjíždějícího vozu. Lékař zajel do garáže a vzápětí se objevil ve dveřích.

„Nakoupil jsem všechno, co se dalo,“ oznámil jim. „Lékárník udělal skvělý kšeft. Už může pomalu zavřít krám.“

„Jak to?“ nechápal Daniel.

„O léky už nemá nikdo zájem,“ informoval je. „Všichni vyhledávají Stráže zdraví a štěstí. Není divu, že se přestaly vyrábět. Dočerpávají se jen zbylé zásoby.“

„Cože?“ vykřikla Tara.

„Slyšeli jste dobře. O tom nevíte? Farmaceutickým firmám se to nevyplácí, nedávno uzavřely výrobu. Myslím, že v celém světě. Hlásili to ve zprávách.“

„To tak snadno vyklidili pole? Vždyť byli jedni z největších lobbistů vůbec. Miliardové obraty. Měli obrovskou moc. To tak lehce vzdali? Znamená to jediné. Snaží se nás zlikvidovat. Nás, lidi, každý odpor. Kam zamíří nemocní? Jedině ke Strážím. Nemají už jinou volbu. Proboha, je to tak prosté. Ovládní farmaceutické firmy, média, informační sítě a ovládneš celý svět,“ rozohňoval se Daniel.

„Takže farmaceutické firmy už neexistují... Stráže je dostaly do své moci, to je nad slunce jasné. Chcete tedy říci, že nám zbyly jen omezené zásoby?“ zeptala se Tara.

Doktor přisvědčil. „Zatím jich máme dost, ale jsou opravdu poslední... je pozoruhodné, co mi tu povídáte.“

Odemkl ordinaci a vrátil se s černým kufříkem.

„Pustím vás zezadu. Projdete zahradou, přeběhnete dvě uličky a vydáte se vzhůru do svahu,“ pronesl polohlasem. „Cesta vede k zatáčce silnice. Tam vás vyzvednu. Tenhle kufřík vezměte s sebou. Poskytnu vám dostatek času, abyste tam mohli dojít.“

„Proč až tam?“ zarazila se Rebeka a až příliš pozdě si uvědomila, že si ještě nesundala ručník z hlavy.

„Všechna projíždějící auta kontrolují dobrovolné hlídky Pomocníků Stráží zdraví a štěstí,“ řekl doktor. „Jsou tu asi tři dny. Dostali ubytování přímo na radnici. Nebylo by dobré, aby vás spatřili.“

„Hajzlové,“ pronesl Daniel vztekle. „Nová totalita. Všichni jim lezli do zadku a teď se budou divit.“

„Povím jim, že jedu za pacientem. Mne vyslýchat nebudou. Jsem místní, bydlím tady. Uvidíme se nahoře.“

„A proč ten kufřík? Co je v něm?“ vyzvídal František.

„Mám tam morfin. Byl určen pro pacienty s rakovinou, nejtěžší případy. Takové už nemám. Jedná se o drogy a ty teď nesmějí přechovávat ani lékaři. Na rakovinu mají patent Stráže.“

„Kruh se tedy stále zužuje. Dobře, dáme se na cestu. Nějak tam doklopýtáme. Počkáme u té zatáčky,“ přisvědčil Daniel.

Doktor vytáhl ze skříně přepravku. „Tak pojd', starý brachu,“ pronesl konejšivě ke kocourovi a šetrně jej přenesl dovnitř.

„Chcete ještě s něčím pomoci?“ nabídla se Rebeka. „Třeba s balením?“

„Odhaduji, že u vás budu muset strávit řekněme týden. Zkusím vám důvěřovat. Stejně tady žiju sám jen s kocourem a nemám nic jiného na práci. Uvítám, když mi pomůžete pár věcí odnést, abychom se vzájemně nezdržovali.“

Asi týden... Daniel neříkal nic, ale bylo mu jasné, že doktor se zpět nevrátí. Thomas mu to nikdy nedovolí. Měl jiné priority. Ale tohle teď prozrazovat nemusel.

Pomáhali mu sbalit nejdůležitější věci. Nebylo jich až tak málo. Auto bylo docela plné. Na podlahu se skutálelo několik kočičích konzerv.

„Měli byste vyrazit,“ řekl, když zaklapl kufr.

„Tak nahoře,“ rozloučil se Daniel. Vyrazili přes plot vzhůru. Do srdcí se jim vkradl strach. Už byl den. Mohl je někdo vidět, ptát se, kdo jsou, kam jdou a proč. Vždyť situace byla ze dne na den vážnější. Daniel se dusil vztekem při představě, jak snadno by je mohl někdo udat Pomocníkům.

„Pán nás neopustí,“ řekl s vírou František, jako by mu četl myšlenky.

Nechali jeho slova bez odezvy. Doufali, že se nemýlí.

Proběhli kolem zídky rodinných domků jako s větrem o závod. Cesta nahoru jim trvala dobrých dvacet minut. Jestlipak si někdo z okna všiml čtyř postav a jednoho psa, kteří upalují jako o závod?

Nechávali po sobě ve sněhu zřetelné stopy. To nebylo dobré. Snad je nikdo zvědavý nezahlédne.

Čekali jen chvíličku. Bílé auto zastavilo kousek od krajnice. Vystřelili jako blesk a naskákali dovnitř. Rebeka si vzala Rexe na klín. František se vmáčkl dozadu mezi ní a Taru. Vyrázili vpřed. Táhlé serpentiny je vedly zpátky k horám, k jejich poslednímu, tajnému útočišti. Minuli odbočku směřující do nejvyšší vesnice.

Jejich mise byla splněna. Štěstí je neopustilo. Dosáhli svého cíle a přivázeli s sebou záchranu.

Sevřela je jiná úzkost. Jestli se dokážou vrátit včas.

Kapitola 2: PUSTINY

„Kam to bude?“ zeptal se doktor.

Snažili se vybavit si cestu, kterou sem přišli. Jenže to byla ještě tma. Za denního světla vypadala krajina úplně jinak a vůbec to tu neznali. Začali propadat panice. Jak najdou stezku, která se jim před úsvitem ztratila v křovinách?

„Zpomalte, prosím,“ vybídla jej Rebeka. Napravo od silnice vedl drátěný plot a ztrácel se v nedohlednu. Na mnoha místech byl proděravělý.

František ukázal na jedno místo. Zastavili, ale i tahle stopa byla slepá.

„Potůček, byl tam přece ten potůček. Musíme ho najít, potom už trefíme snadno,“ povzbuzovala Tara.

Bezradně postávali u krajnice. Čas běžel jako o závod. Nepotřebovali nevíтанé svědky. Hanka byla v ohrožení a oni stále bloudili.

Je možné, aby selhali na dosah cíle? František si představoval, jak na tom teď Hanka asi je, kam ještě se infekce mohla rozšířit... a Thomase, jak se chápe pilky. Udělalo se mu špatně.

„Muselo to být vejš, ještě o kousek vejš!“ křikla Tara s nejistým výrazem ve tváři.

„Já mám spíše pocit, že jsme to místo už přejeli,“ zapochyboval Daniel.

Nasedli zpět do vozu a ploužili se sotva dvacítkou. Jestli Pomocníci jezdí i sem... hned by vzbudili pozornost. Zírali z okna a snažili se postřehnout každou maličkost, která by jim byla povědomá, která by je přiblížila k cíli. Nebo mají nazdařbůh vyrazit nahoru? Co když doputují k úplně jinému vrcholku? Věděli, že ze silnice nebylo jejich horu vidět. Daniel si v duchu spílal, že tam neumístili nějaké znamení, které by jim ukázalo směr. Nikdo z nich na to nepomyslel.

„Rexe, můžeme využít Rexe!“ vykřikla náhle Rebeka. „Pojďme kus pěšky. On ucítí naši stopu. Tam bude naše místo!“

Otevřela dveře a vysoukala se ven. Zavelela a vlčák s čumákem přitisknutým k asfaltu vyrazil vpřed.

Daniel se netrpělivě podíval na hodinky. Už tu zbůhdarma tápou přes půl hodiny.

„Musíme se domluvit, co vezmeme napřed,“ napadlo Františka. „Celý náklad na jeden zátah nezvládneme.“

„Mám to připravené,“ obrátil se k nim doktor. „Sbalil jsem všechno nejnutnější do dvou kufříků. Pro ostatní se můžeme vrátit později.“

„Někam to složíme,“ napadlo Taru. „Dál od auta, aby to nikdo nevyšmejdil.“

„A snad nás někdo vystřídá,“ vzdychl Daniel. „Další sestup a výstup doopravdy nezvládnou. Necítím nohy.“

S obtížemi se belhal za ostatními. Vtom uslyšeli radostné zaštekání a Rex se rozběhl vpřed. Za ním utíkala Rebeka, jen se jí za patami prášilo.

„Ester!“ vykřikla nadšeně. Za zatáčkou se u plotu zjevily dvě postavy zahalené do neprodyšných zimních bund, čepice naražené

hluboko do čela. Byli to Michal a Ester. Uvědomili si, že tam vedla cesta, kterou za tmy sestoupili.

„Thomas nás poslal dolů hlídkovat,“ řekl Michal.

„Vlastně jsme se přihlásili sami,“ dodala Ester. „Kvůli našim zraněným... Milena je naše kamarádka a u Hanky jsme s ní bydleli. Udělali jsme to rádi, vid', Míšo?“

„Díky Bohu. Bez vás bychom to nenašli. Pomůžete nám odnést věci?“ zeptal se netrpělivě Daniel.

„Nemusíme se trmácet po stezce,“ vysvětloval Michal. „Dovnitř vede přímá cesta. Thomas tvrdil, že se mu ji podaří otevřít a ušetří nám tak spoustu hodin chůze.“

„Jedna zpráva lepší než druhá,“ zaradovala se Tara.

František poslal vroucí modlitbu k nebesům. Teď žil v přesvědčení, že přijdou včas.

„Jaká cesta?“ zajímal se Daniel. „Ved'te nás.“

„Popsal nám trasu. Má to být jen kousek odtud. Nějaká opuštěná vojenská základna. Potřebujeme zajet do jakési garáže, odkud vede tajný vstup do krytu. Thomas nás tam bude čekat.“

„Jak je na tom Hanka?“ zeptal se František.

Ester se zachmuřila. „Zhoršilo se to. Thomas je ze všeho dost nervózní. Byl odhodlaný to provést sám, pokud byste se do večera nevrátili.“

„Tak na co čekáme?“ zvolala Rebeka.

Ester se vmáčkla na přední sedadlo. Michal se přidržel pootevřených dveří, dovnitř se totiž už nevešel. Doktor nastartoval vůz a odpíchli se od krajnice.

„Tak kam to bude, mládeži?“ zeptal se.

„Někde před křižovatkou,“ vysvětloval Michal. „Jediná křižovatka, na kterou narazíme. Prý ji nemůžeme minout. Odtam vede odbočka nahoru přímo do základny. Garáže bychom měli údajně poznat snadno. Jak do nich vjedeme, prý nás uvidí na monitoru. A pak... Sezame, otevři se. Budete koukat, co v krytu spatříte.“

„V krytu?“ užasl doktor.

„Nebyl čas vše vysvětlovat,“ ozval se Daniel. „Je to naše nové stanoviště. Teď sebou hlavně musíme hodit.“

„O té základně vím. Je odtud skutečně kousíček cesty.“

Do deseti minut tam byli. Ze silnice odbočovala široká asfaltka pod horské úbočí. Celý pozemek byl ohraničen vysokým plotem s mohutnou vstupní branou. Vzadu se rýsovaly šedivé, nevýrazné stavby s minimem oken. Jedna z přízemních byla nepochybně vjezdem do garáží.

„Jak se dostaneme dovnitř?“ zeptal se doktor.

Michal vytáhl z batohu hasák. „Prej už to není nijak zabezpečený. Jen na řetěz a s tím si poradím.“

Vystoupil z vozu. Opravdu to nedalo moc práce. Během okamžiku třísklo torzo řetězu o silnici. Ostatní nervózně obhlíželi vozovku. Modlili se, aby je nikdo nepřistihl.

„Fakt to tady vypadá opuštěně,“ poznamenal Daniel. „Takže jedem.“

Objekt nebyl určitě pár let využíván, nátěry totiž získávaly výraznou patinu rzi. Vjeli do rozlehlého hangáru o rozloze několika stovek metrů čtverečních. Elektrina nefungovala a prostory ozařovaly

pouze reflektory vozu. Rozhlíželi se kolem dokola, ale všude bylo pusto a prázdno. Vystoupili z auta. Nikde neviděli vjezd, který by je dostal dál.

„Tak co, Michale? Vypadá to tu slepý,“ přemítal Daniel.

Náhle uslyšeli skřípavý zvuk. Mohutná betonová stěna před nimi se pohnula, vysunula na bok a odkryla vjezd do jakési temné prostory. Dlouhá chodba s ocelovými stěnami, široká asi pět metrů. Sotva ujeli pár metrů, narazili na další stěnu. Ta se však vzápětí vysunula nahoru. Doktor znovu nastartoval a projížděli dalšími otevírajícími a zavírajícími se přepážkami. Napočítali jich celkem šest. Poslední místnost byla jiná, menší a celá bílá. Vedly z ní prosklené dveře a v nich spatřili Thomase.

„Nezdržujte se, tohle je dekontaminační komora, tu zrovna nepotřebujete. Hned vám otevřu,“ hlásil.

Konečně byli zpátky. Udiveně se rozhlíželi po neznámých prostorách. Kolem nich parkovala spousta vojenských vozidel. A vpravo spatřili dveře od výtahu.

„Ani jsem nečekal, že budete tak dobří,“ pronesl uznale a světe div se, usmál se na ně.

Po levici zahlédli Alici. Objímala ho kolem pasu a dávala tak jasně na srozuměnou, že k němu patří. To byl ale rychlý vývoj...

Nakonec, za záchranu života to nejspíš stálo.

„Tak kde máte pacienty?“ otázal se doktor. Kráčeli rychlým tempem podél dlouhé chodby s řadou dveří. Ty byly opět z prvotřídního dřeva. Thomas ukázal na třetí od konce.

„Zde se nacházíme ve zdravotním středisku, nebo marodce, jak tomu říkám. Hned vedle je operační sál a pokoje pro lékařský tým. Jeden z nich si můžete vybrat. A děkuji, že jste nám přišel pomoci. Nedovedete si představit, jak je vaše přítomnost pro nás... doslova vysvobozením.“

„Něco jsem už zaslechl,“ odpověděl mu. „Prý střelná poranění ...“

Otevřel dveře. Tahle místnost měla rozměry asi čtyřiceti metrů čtverečních, nebyla příliš široká a ve dvou řadách tu byla naskládaná lůžka. Tři z nich byla obsazená.

František ji spatřil hned. Prameny žlutých vlasů spadaly z lůžka až na zem jako smuteční závoj. Jednoduchá přikrývka skrývala hubené tělo dívky, která se zmítala v horečkách. Vedle ní seděl Patrik, držel ji za ruku a hladil po vlasech. Podle strhaného výrazu v obličeji jistě celou noc nezamhouřil oka. Obrátil se k nim s novou nadějí.

Doktor otevřel kufřík a sklonil se nad dívkou. Právě předloktí měla převázané provizorním obvazem z rozstříhané košile. Nic lepšího k dispozici neměli.

Nůžkami rozstříhl obvaz. Pohled to byl ošklivý. Předloktí bylo nateklé na dvojnásobek své velikosti, rána celá rozšklebená a rudá jako čerstvá krev.

Starostlivě si ji prohlížel.

„Dejte mi chvílku,“ požádal. Ostatní podstoupili.

Vytáhl injekční stříkačku, naplnil ji bezbarvou tekutinou z jedné ampulky a vstříkl ji dívce těsně vedle rány. Položil jí ruku na čelo. Bylo jako rozpálená plotna. Vytáhl chirurgické náradí a opatrně rozřízl ránu, ze které okamžitě začal vytékat hnís smísený s krví. Z Hančina hrdla vylétl žalostný povzdech, který Patrikovi trhal srdce. Raději se odvrátil v předtuše nejhoršího. Doktor se nad ní skláněl a cosi tam kutil.

Počkali venku přede dveřmi. Daniel se opřel ztěžka o stěnu. Cítil křeč v nohou a toužil už jen po teplé sprše a příjemné posteli. Jenže teď přece nemohl odejít.

Konečně se dveře otevřely.

Nahrnuli se kolem něj jako velká voda. Postřehl neklid ve Františkově tváři.

„Tak jak to vypadá?“ zeptal se přiškrceným hlasem Patrik.

„Vyčistil jsem jí ránu a píchl antibiotika. Jedná se o ošklivý zánět.“

„A... vyléčíte ji? Nepřijde o ruku?“

Doktor váhal s odpovědí. „Chcete po mně mnoho. Těžko mohu hned teď učinit nějaké prognózy. Zranění je zanedbané, ne zrovna ideálně ošetřené. Udělal jsem, co se v dané situaci udělat dalo. Uvidíme zítra. Je určitá šance, že se podaří infekci zastavit. Jedná se o mladou, zdravou slečnu, jistě bude bojovat. Jen pokud tohle nevyjde, budu nucen zvolit amputaci. Ale i s tím se dá žít,“ konejšil Patrika, který vypadal na zhroucení. „Kdybyste mne přivedli o půl dne později, zůstala by jí tato jediná varianta přežití.“

„A Milena?“ zeptala se Ester. „To je ta dívka s průstřelem hrudníku.“

„Ta je na tom lépe. Její stav bych označil za stabilizovaný. Je jen hrozně zsláblá. Rána našťestí není zanícená, a co je důležité, nebyl zasažen žádný životně důležitý orgán. Uzdraví se.“

„Díky Bohu,“ šeptla Jana a přitiskla se k Mazalovi. Ten těžce přemáhal kašel.

„A co ta třetí? Už dva dny je v bezvědomí.“

„To je nejzajímavější případ. Popravdě, nevím si s ní rady. Podrobím ji ještě dalšímu důkladnějšímu vyšetření. Neshledal jsem však žádné fyzické poranění. Je v jakémsi kómatu. V jejím případě můžeme pouze vyčkávat, co bude dál. Do mozku bohužel nevidím. Jak se jí to stalo?“

„To je na dlouhé vyprávění. Docela nedávno patřila k těm skvělým Strážím zdraví a štěstí.“ Pronesl ironicky Daniel. „Měl byste jí udělat test na množství bílých krvinek.“

„Pročpak?“ podivil se doktor.

„O tom vám taky povykládáme, třeba nám pomůžete všechno pochopit,“ odpověděl Daniel.

„Postavím k nim na noc hlídky,“ uvažoval Thomas. „Kdyby se něco změnilo, událo, vzbudíme vás.“

„Není třeba. Ve svém věku už toho stejně moc nenaspím. Přineste mi prosím přepravku s mým kocourem. Už se mu tam nejspíš nelíbí. Já se zatím ubytuji. Poskládám si zdravotní materiál. Porozhlédnu se po operačním sále. Průběžně je budu sledovat i v noci,“ slíbil.

Pomalou se začali rozcházet. Jen Patrik se odmítal hnout. Tak se bál o svou sestru. Nespál už čtyřiaadvacet hodin, ale na to nedbal. Nejtěžší noc začala pro ně dva... a pro Františka Salaje.

Daniel, František, Tara a Rebeka zamířili ke sprchám. Thomas už je zprovoznil.

„Teče teplá, představte si to,“ oznamovala jim radostně Dita. „Naprostej luxus. Bomba. Tohle už znám jen z filmů pro pamětníky.“

Obsadili pokoje ve dvou patrech nad sebou. Místa tu bylo dost, a tak to Thomas nechal na nich. Konečně měli trochu soukromí. Lenka zabrala dvě místnosti, jednu pro sebe, druhou pro Ditu, Katku a Adrianu. V pokojích však nebyly sociálky. Museli chodit na společně.

Sotva se tam dokulhali. Cítili v nohách každyčkový sval. Jen Rebeka, snad díky svému mládí, na tom byla ze všech nejlépe.

Sprchy byly rozdělené na poloviny, pro muže a ženy. Vestavěny byly v řadu kójí naproti umyvadlům s dlouhou zrcadlovou stěnou. Danielovi vykouzlila úsměv na rty představa, jak ti důležití, mocní na vršku Olympu, zvyklí na maximální luxus, se zde společně sprchují jako někde na internátě. Jak by to zvládli? Takový pád z výšin... Příležitostně se na tohle zeptá na tohle Thomase.

Daniel ze sebe strhal oblečení nasáklé potem. Kolem dokola se šířil nepříjemný puch. Nahmatal rukojeť ruční sprchy a zalezl do kóje. Neměla ani dveře, jen kachličkové stěny ji svíraly ze dvou stran. Vyladil potřebnou teplotu. Pociťoval nesmírnou úlevu. Klekl do podřepu a nechal po sobě stékat prameny vody. Smýval špínu a únavu nekonečné řady dnů. Nikam nespěchal. Hned vedle slyšel tekoucí vodu z Františkovy kóje. Z opačné strany, kde zahlédl větrací okénko,

zaslechl Rebečin zpěv. Zase onu známou melodii... jak jen že se jmenuje? Bude se jí na to muset zeptat, třebaže se ztrapní svou neznalostí. Byla to přece tak známá píseň. Přemítal, že si konečně lehne do postele vedle Lenky, a budou se nazí objímat. Tolik mu chyběly tyhle intimní chvíle. Trocha doteků v bývalém bunkru, kam se chodili sprchovat společně s Petrem, je nemohla vynahradit.

Rukojet sprchy mu vyklouzla z ruky a sprška ho zasáhla přímo do očí. Zavřel je a snažil si je utřít rukama. Vkleče vylezl ven a tam se zabalil do osušky. Se záupněm vstal. Všiml si, že nehet na palci pravé nohy mu úplně ztmavnul, nejspíš brzy odpadne. To ale byla maličkost. Proti tomu, co hrozilo Hance...

František Salaj se vypořádával z vedlejší sprchy. Zdržel se tam ještě déle se svými nadějemi a touhami. Měl před očima horečkou zmítané tělo Hanky a představoval si, že se uzdravuje, že bude v pořádku. A jak mu děkuje za svou záchranu a líbá ústa. Tak jemně. S hořkostí si připomenul, že opravdu vášnivý polibek v celém svém životě nepoznal. Anežka líbání nesnášela a vždycky ho odháněla. Nikdy ho nedokázala pochopit. Aspoň jednou, jedinkrát by rád ochutnal doteky, ty pravé, které k lásce patří. Aspoň jednou...

Hanka si zatím ani nevšimla, že se vrátili. Představil si lehkou halenku, kterou by měla na sobě a tělesné teplo, které z ní vyzařuje. Ne to zmítané horečkou, ale zdravé, příjemné, hřející. Poháněné touhou. Souměrné bílé zuby a smyslné rty, jež se k němu vášnivě derou. Pohlédl dolů. Penis mu už zplihl. Nechtěl, aby si Daniel povšiml, co ještě před chvilkou provozoval. Že měl myšlenky i na tohle... nemohl se ovládnout.

Oblékli si trenky a jakési zelené, nevýrazné tepláky, které kdosi vystrachal ze skladu. Trochu jim padaly přes boky, ale to se spraví. Na chodbě se střetli s Rebekou a Tarou. Rebeka se chichotala a byla v očividně dobrém rozmaru. Nebyla na ní znát žádná únava.

„Už jste si vybraly pokoj, holky?“ zeptal se Daniel, snažíc se zamaskovat své kulhání.

„Jasně, domluvila jsem se s Nikolou. Je s ní aspoň sranda. Sama být nechci. Jo, a hlídat nás bude Rex,“ pronesla zvesela.

„Já spím sama,“ přiznala Tara. „Se mnou by v noci stejně nikdo nevydržel.“ Sundala si brýle a začala je pečlivě čistit.

„Tvoje noční můry?“

Přikývla.

„Pořád se nelepší?“

„Ty nezmizí nikdy.“

„Mně by to v noci nevadilo,“ pronesl nesměle. „Už jsem si docela zvyknul.“

„Dík, ale není o co stát. Jdu se zavrtat do postele. Po ničem tolik netoužím,“ pronesla Tara a blýskla po něm pohledem.

„Já taky. Dostali jsme zabrat, co? Mám radost, že jsme svou misi dokázali splnit,“ přiznal Daniel. „Thomas nás pochválil, a to je co říct. Teď jen aby se všechny tři uzdravily...“

Tara se otočila a zamířila s Rebekou k jejich pokojům. Daniel kulhal na opačnou stranu. Neodolal však a ohlédl se po té tajemné dívce. Zrovna v okamžiku, kdy se otočila i Tara. Jejich pohledy se střetly. Usmála se na něj, zamávala rukou a vzápětí zmizela ve svém novém ubytování.

„Jdeš spát?“ zeptal se Daniel Františka. Zaúpěl, jak mu ztuhlým lýtkovým svalem projela prudká křeč.

„Já spát nepůjdu. Zastavím se u Hanky a celou noc se za ni budu modlit.“

„Tak ji dobře hlídej. Já už bych to nezvládl. Musíš ji šíleně milovat.“

Odpovědi se nedočkal.

„Každopádně od tebe bylo skvělé, že jsi nás takhle vyburcoval. Chci věřit, že jí to zachrání od nejhoršího.“

„Já taky,“ uznal František a belhal se k ošetřovně.

Doktor tam stále úřadoval. Jakmile zajistil své tři nejzávažnější případy, začal se věnovat těm banálnějším. Několika nachlazením, Alicině zanícené patě a pár škrábancům. Věděl, že dnešní noc bude dlouhá. Kocour už měl svůj pelíšek v rohu místnosti a slastně podřimoval. U stolu spočívala ještě nevybalená zavazadla. Na ně bude rovněž spousta času. Víc, než by si tehdy pomyslel.

František vešel na ošetřovnu. Přehlédl tři nehybná těla na lůžcích. Hanka spala neklidným, horečnatým spánkem. Patrik ji starostlivě držel za ruku. František si našel místečko v rohu, poklekl a začal se modlit. Vydrží až do rána. Pán přece musí jeho úpěnlivé prosby vyslyšet. Tlučte a bude vám otevřeno, slychával nesčetněkrát od otce. Vždyť proto ho Pán zachránil z podzemí, aby s ní mohl být.

A věděl, že i kdyby to skončilo zle a Hanka zůstala invalidní, nikdy ji neopustí.

O tom, že je ráno, se mohl jen domnívat. Včera se chtěl s Lenkou pomilovat, ale než se stačil svléknout, upadl do hlubokého, bezesného spánku.

Otevřel oči a hleděl do Lenčiny tváře. Dřepěla vedle něj a na sobě neměla vůbec nic.

„Tak dobré ráno, milovníku,“ pronesla škádlivě. „Teda jsem žasla. Ještě než ses odhodlal k akci, byl jsi úplně tuhej. Tak tě vůbec neznám.“

„Teď už jsem tuhej jinde,“ pronesl laškovně. „A hnedka ti všechno vynahradím.“

Se smíchem ho odstrčila. „Jó? Aby to s tebou nesešlo. Už nejsi takový mladík jako dřív.“

„Cože? Ty potvoro!“ Chytil ji a přitiskl pod sebe. Předstírala, že se brání. „Viš, kolik kiláků mám od včerejška v nohách? A to jsem stačil i sedmnáctce.“

„No jo, aby ses nepochlubil.“

„Jak jsou na tom holky?“

„Ještě spí. Ráno nás obcházel Thomas. Pár obětavců připravilo snídani. Jsme z toho venku. Hladové dny skončily.“

„Jen kdy skončí ty útěkové.“

„Měli bychom být v bezpečí, tvrdil Thomas.“

„Kéž by. Už se nechci nikam plížit.“

„Že neuhodneš, kdo mi včera v noci bušil na dveře?“

„Kdopak? Snad ne Petr?“

„Jistěže. Skuhral, jak je mu smutno. A mně že taky určitě je. Že už ho dlouho nikdo neobjímal.“

„Ten mizera,“ zasmál se Daniel. „A co ty na to?“

„Řekla jsem mu, že na to má svou pravačku. A při tom ať si ujasní, jakou holku vlastně chce. Moniku? Kytku? Zlatovlásku? Nějakou jinou? A já že nemám zájem o roli nějaké páté náhradnice – utěšitelky.“

„To jsi mu to nandala. Škoda, že jsem vás při tom neviděl. Muselo to být poutavé.“

„To teda bylo. Ještě chvíli škemral, a když mu konečně došlo, že marně, odtáhl. Docela jsem si ho vychutnala.“

Umlčel ji polibkem.

„Hele máme jít na tu snídani...“

Lehce ho odstrčila.

„Jestli z toho mám něco mít, tak si napřed běž vyčistit zuby... a taky mi dost kručí v břiše.“

„No jo, ale hned potom se užijem... slibuješ?“

„Slibuju,“ usmála se Lenka. „Dočkej večera a nebudeš litovat.“

„Tak kam jsi nás teda vlastně přivedl?“ zeptal se Daniel, jakmile si opláchl obličej a ruce v umývárně. Sešli se v jakési společenské místnosti jedno patro nad zdravotnickým centrem. To byla ona kruhovitá místnost, z níž se paprskovitě rozbíhaly chodby. K jídlu byly jakési suchary a pomazánka připomínající máslo.

„Ty jsi to měl v plánu hnedka od začátku, že jo? A nás jsi vodil za nos.“

„Všechno bylo pro vaši bezpečnost, copak to nechápete? Dokud jsme byli na cestě, musel náš cíl zůstat tajemstvím. Neměl jsem žádnou jistotu, že dojdeme úplně všichni. Kdyby někoho z vás chytili, vytáhli by z něj všechny informace, vše, co byste věděli. A šlo by jim to docela lehce, to mi věřte. A tady by to mohli definitivně uzamknout. Nikdy bychom se pak dovnitř nedostali. Byli bychom nahraní. Cestou vám mohlo být úplně jedno, kam směřujeme.“

„Vládní kryt pro případ třetí světové války? Tak jsi to naznačil včera. Co to znamená?“

„Po 11. září 2001 mocní tohoto světa znejistěli,“ vysvětloval Thomas a samolibě se usmíval. „Železná opona dávno padla, ale objevila se nová nebezpečí. Fanatismus teroristů se nezastavil před ničím. Zatímco studená válka měla alespoň nějaká pravidla, na něž se dalo spolehnout a mocnosti se tak držely navzájem v šachu, teď už neplatila žádná. Zavládla všeobecná nejistota. Hrozilo, že kdyby k něčemu došlo, nebude se kam skrýt. Při současném stavu celosvětového zbrojního arsenálu stačilo málo a Země se mohla stát pustou, neobyvatelnou planetou.“

Významně je přelétl pohledem. Pak vytáhl dýmku a labužnický si zapálil.

„A tak se zrodila myšlenka vybudovat opravdu dokonalé, kvalitní kryty pro případ této apokalypsy. Takové, kde by se dalo přežívat desítky let a posléze zajistit znovuoobnovení života tak, jak jsme zvyklí. Ty původní, staré kryty už nevyhovovaly. Byla vybrána řada lokalit,

zejména v horách. Projekt podléhající nejprísnějšimu utajení. Prostě taková pojistka. U nás se nabízelo tohle pohoří. Celé okolí bylo pro veřejnost neprodyšně uzavřeno. Vybudovala se zde vojenská základna – ta oficiální, pro zamaskování celé akce. Speciální výcvikový prostor v náročných terénech. Taková byla oficiální verze. Využily se rozsáhlé jeskynní komplexy. Vybudování za pomoci nejmodernější techniky trvalo pouhých deset let.“

„Takže záchranný pás pro vyvolené? A jak ses k tomuhle dostal ty?“ ozval se Mazal.

„Měl jsem štěstí. Po svém zranění z poslední mise jsem obdržel nabídku na místo specialisty v tomto projektu. Říkalo se mu *projekt Noemie*. Je vám jasné, podle koho. Uvítal jsem to jako svou životní šanci. Za mlčení se platilo doslova zlatem. Měl jsem všechny bezpečnostní prověrky, kterých se dá dosáhnout. Počítal jsem, že tady zůstanu natrvalo.“

„A jak to, že jsme tu teď my? Předpokládám, že zde nikdo jiný není, aspoň jsme na nikoho nenarazili,“ zeptal se Michal.

„Ne, určitě nikdo není,“ potvrdil Thomas. „Prostory jsou to nesmírně rozsáhlé a dokud jimi sami neprojdete, nedokážete si je představit ani v nejbujnější fantazii. Kryt měl sloužit pro zhruba padesát tisíc lidí na dobu nejméně padesáti let.“

„Pro tolik?“

„Uvědomte si, jednalo by se o hrstku populace. Mizivé promile. Jen si to spočítejte. Vy normální smrtelníci byste neměli tu nejmenší šanci. Zakalili byste při prvním jaderném útoku. Dokážete si představit, jaký musí mít nejmocnější strach ze zhroucení svého

impéria? Sem měli být dopraveni nejnvlivnější lidé ve státě. Se svými rodinami a známými, pochopitelně. To napočítáte docela dost lidí. Většina z nich však o téhle možnosti neměla ani potuchy. Zasvěcených byla jen hrstka. I starej Rother tu měl zajištěnej flek. Jeho bunkr byl proti tomuto chatrným domečkem pro panenky. Zbytek osazenstva měl tvořit personál, zdravotníci, vědci, psychologové, údržbáři, specialisté na přežití. Bylo kalkulováno se všemi možnostmi, které by udržely život na Zemi.“

„Takže by se všema vykejšali. Jako Sup se mnou,“ zašeptal Mazal Janě.

„A kdo že byli ti vyvolení?“ zeptal se Thomase.

„Jak jsem říkal, kromě těch, které jsem jmenoval, ještě vláda, parlament, a tak dále... i když, vlastně v praxi by to proběhlo zásadně jinak,“ zašklebil se. Připomínal učitele, který sděluje prvňáčkům převratné informace.

„Jak to myslíš?“

„Většina politiků jsou jen pěšáci. Nemusíme si nic nalhávat, poslanci by už nebyli nikomu užiteční a nikoho by nezajímali. Naopak, spíše by jen překáželi, protože jejich funkce pozbyly v novém světě smysl. Jejich čas se naplnil, neměli by čím přispět k životu pod zemí. Proto existoval prioritní seznam lidí, kteří by v případě něčeho takového byli bleskově evakuováni do krytu.“

„Proboha, jak ses dostal až k tak zásadním informacím? Když o nich vědělo jen pár lidí?“ žasl Daniel.

„Byl jsem přece součástí bezpečnostní složky. Mým úkolem byla příprava evakuace. Nebylo to nic jednoduchého. Záleželo by na

mnoha okolnostech, musel jsem kalkulovat s celou řadou variant, simulovat všemožné potíže, komplikace, které by mohly nastat. A díky tomu tenhle pečlivě střežený seznam prošel i mýma rukama.“

„A kdo tedy rozhodoval o tom, kdo bude spasen?“ zajímal se Mazal. „Vláda?“

„Kdepak. Ta se jen vezla na sedadle pro spolujezdce. Seznam vytvářela velká pětka. Nejsilnější hráči. Nebyla to zrovna férová hra.“

„Jak to?“

„Na seznamu bylo zhruba padesát tisíc lidí. Jenže v reálu by jich zůstalo nejvýše třicet tisíc. To máš zhruba šedesát procent. Dost zásadní odchylka, když se nad tím zamyslíš.“

„To nechápu.“

„Jak jsem řekl, existovaly dva seznamy. Jeden oficiální, schválený zasvěcenými z vlády, druhý, redukovaný, sestavený hráči z velké pětky a korporací. Takhle už to ve světě chodí, někteří lidé mají prioritu, jiní jsou obětováni. Formální seznam tu byl proto, že projekt spolufinancoval jednak stát, pak také Evropská Unie... peníze se sháněly všude možně. Pro většinu to byla zástěrka. Rozhodovala přece jiná esa, která stála u zrodu celého projektu a vsadila do něj nemálo ze svého jmění. Takže samozřejmě chtěli rozhodující podíl na moci. A jejich zájmem nebylo, aby tu měli rázem přelidněný kryt.“

„Až takovej podraz? To je... hnusný...“ odfrkla Adriana.

Thomas rozkošnický vypustil další obláček ze své dýmky.

„No jistě, co jste si mysleli? Že když se vyplní katastrofické scénáře, budou všichni s nadšením bojovat za záchranu lidského druhu? Nenechte se vysmát. Byla by to tvrdá vyřazovačka, kdo s koho,

brutální reality show, jakou televizní kamery ještě nezaznamenaly. Boj na ostří nože, bez špetky slitování. A k čemu zde mít poslance? Ti by byli v novém světě k ničemu, jen by prožírali drahocenné zásoby. Co se týče vědeckého týmu, tam panovala shoda. Tito lidé představovali absolutní prioritu. Instinkt přežití. Už od dávné historie je přece rozhodujícím faktorem moc. Stejně by to bylo ze strategického hlediska zajímavé. Rozhodně by všichni netahali za jeden provaz.“

„Aha... už tuším, kam směřuješ,“ podotkl Mazal.

„Tam ten první seznam... ten byl pro naivky, kteří neumějí počítat.“

Když Thomas spatřil udivené pohledy, pokračoval. Vysloveně si tu řeč užíval.

„Jednoduché počty. Stačí vám na to sčítání a odčítání, matematika základní školy a logická úvaha. Krypt byl vybudován pro zhruba padesát tisíc lidí. Na padesát let. Dovedete si představit, co by udělalo padesát let s populací uvnitř? Jistě, mnozí by se toho nedožili. A mnozí by se zase narodili. Tady venku je to ve vyspělých zemích tak nula od nuly pojde. Jenže u lidí žijících celé roky pod zemí, ve stísněných prostorách, bez slunce ... je to úplně něco jiného. To v dobách nouze spolu lidé nejvíce souloží. Nejméně pak, když žijí v přepychu. Pozoruhodné, ale je tomu tak. I kdyby se zavedla nějaká regulace porodnictví, nepochybně by se populace rozrostla. A už by vznikal problém. Lidé v takových situacích mají k sobě mnohem blíž. Poznáte to za krátký čas sami.“

„Pořádně chladnej kalkul. Lidi měli být jen...“ nedokončila Dita.

„Dovedete si představit *svět po*? Všechno by bylo úplně jinak. Zamyslete se, jak by asi fungoval. Vykreslete si pár desítek jedinců se silným egem. Kdo by se vzdal své moci ve prospěch jiného? Nebo společnosti jako takové? Jak by asi fungovalo torzo lidstva se třinácti silnými vůdci?“

„To jako chcete říci, že kdyby to hrstka lidí přežila, nastal by mezi nimi vzájemný boj?“ vykřikla Dita.

„Přesně tohle mám na mysli. Nedělejte si žádné iluze. Lidé jsou totiž nevypočitatelní. Pragmatismus není jejich silnou stránkou. Vždycky inklinují k boji, co historie sahá. Nakonec kryt je takto koncipován. Je rozdělen na zóny... podle vůdců.“

„To je přece hrozný. Všude zkáza... copak by to nepohnulo s jejich svědomím?“

„Bože, děvče, oni mají úplně jiné priority. Spojoval je společný strach, nikoliv společný cíl. Z toho musíte vycházet. Celému krytu měla velet třináctičlenná rada. Vůdci pětky, šest jmenovaných zástupců zahraničních korporací na území státu, prezident a předseda vlády. S absolutními pravomocemi a dědickým právem. Něco jako znovuzavedení feudalismu, jen v jiné formě. Volby nebo něco takového by už neexistovalo. Mimořádná opatření s cílem přežití – pod ta se skryje cokoliv.“

„Ještě že se tohle neuskuteční. A nechápu, proč tu teda nikdo není? Jak to, že jsme se sem tak lehce dostali?“ nechápala Katka.

„Kryt byl prakticky dobudován. Už se sem dovážely materiály, potraviny. Vybavily se pokoje. Jenže pak přišel rozkaz, abychom všechno zakonzervovali.“

„Je to možné? Tolik peněz se vyháže pro nic za nic?“

„Také jsem to tehdy nechápal. Ono těch projektů bylo víc, i když nám o nich vůbec nic neříkali. Další kryt prý měl být někde v Alpách, další ve Skandinávii, v Kordillerách, ve Skalnatých horách v Americe, v Andách. Nic konkrétního, ale dává to logiku. Dodávky šly téměř z celého světa. Pro mne to tady byl skvělej džob. Měl bych zajištěnu práci až do důchodu. Tohle všechno stálo miliardy eur. Samozřejmě se to muselo před veřejností tutlat. Svět byl v krizi, a kdyby lidé poznali, na co jdou jejich daně... Dělníci, kteří tu stavěli, byli přivezeni až z Jižní Ameriky. Po skončení práce jim vymazali paměť.“

„Až tak? Je to vůbec možné? Kde jsou lidská práva?“ rozhorlila se Lenka.

„Lidská práva?“ zasmál se Thomas. „Ta v posledních letech ustupují přáním mocných. Ani netušíte, jaké se nabízejí možnosti. Lidé se sami ochotně zřikají své svobody ve prospěch vlastní spotřeby a jakýchsi idejí. A jak snadno sedají na lep nejrůznějším slibům... Spočítali jste si, kolik za posledních deset let přibylo nejrůznějších nařízení, regulací, příkazů a certifikátů? Takže nechápu, čemu se tolik divíte. Vymazání paměti bylo nezbytnou podmínkou pro utajení celého projektu.“

„Stejně je to hnusný. Nechtěla bych přežít nukleární válku. Když si představím, v čem bych musela...“

„Všichni, i ti dělníci dostávali královsky zapláceno, takže si myslím, že i kdyby se o vymazávání paměti dozvěděli, nejspíš by jim vůbec nevadilo. Vše bylo promyšleno do posledního detailu. Ukončení tak drahého projektu těsně před jeho spuštěním byl pro nás

všechny šok. Dostal jsem rozkaz to tu uzavřít. Zakonzervovat. Neprodyšně uzavřít. Aby se sem už nikdo nikdy nedostal. Jenže se zasekly ty dveře. Ty, kterými prošla Nikola. Jako by někdo nahoře, kdo nad námi bdí, tomu nechtěl. A já jsem to prostě jsem to odfláknul. Poprvé v životě. Chápejte, byl jsem nasranej. Přijít o takový džob. Vyresetoval jsem systém a na dveře se vykašlal. Do hlášení jsem napsal úkol splněn. Říkal jsem si, kdo by se do té úzké průrvy cpal a proč? Bodejť by mne tehdy napadlo, jak se mi to jednou bude setsakra hodit. Byly to jen takové vedlejší dveře, přístup pro vývod z větrání, v původním projektu ani nebyly. A nyní se ukázalo, jak zásadní mají pro nás význam. Jasně, ještě vede šachta nahoru na skálu, kde teoreticky může přistát i helikoptéra. Jenže poklop, kterým jsi tam, Nikolo, prolezla, se otevírá jen zevnitř. Prostě jsme našli jedinou maličkou skulinku v dokonalé pasti.“

„Kolik lidí se toho projektu účastnilo?“ zajímal se Mazal.

„Skoro dvě stovky. Vědecké týmy, vysloužilí mariňáci s prvotřídním osvědčením. Pak už jsem nikdy nikoho z nich neviděl.“

Daniela přepadlo nepříjemné tušení. „Myslíš, že jim také vymazali paměť?“

„Pochybuju. Byli pro ně příliš cenní. I když... doopravdy to tvrdit nemohu. Nestaral jsem se o ně. Nebyla to moje věc. Já se s nikým nebratříčkoval. Měli jsme ryze profesionální vztahy. Vypadl jsem odtud, vyzvedl si prachy a udělal se pro sebe. Říkal jsem si, nejjistější bude zmizet ze světa. Neexistovat. Než jsem se setkal se Zuzanou, která mi učinila exkluzivní nabídku.“

„Divím se, že tě nechali na pokoji,“ podivila se Tara.

„Změnil jsem si identitu. Mohl jsem si zaplatit falešné doklady. Financí jsem měl dostatek. Prostě jsem je přechcal. To s tím vymazáním paměti... nebo i hůř... samozřejmě, napadlo mne to stejně jako tebe. Nechtěl jsem nic riskovat. Musel jsem se později smát, starej Rother vůbec netušil, co všechno o něm vím. Že on sám byl členem velké pětky. Že jsem pro něj začal pracovat znovu, jen v jiné roli. Naučil jsem se, že čím méně toho druzí o mně vědí, tím menší mi hrozí nebezpečí. Nikdy nevíte, kdo vám číhá za zády.“

„A kdy ses rozhodl nás sem zavést?“

„Od prvopočátku. Jen jsem přemýšlel, jak to zařídit. Proto jsem s sebou bral výbušniny. Byla by to poslední možnost, zkusit prorazit průlez, rozšířit ho. Jakmile však Zuzana přivedla Nikolu, bylo mi vše jasné. Věděl jsem, že jediné ona se může protáhnout průrvou. Proto jsem ji chtěl ve stanu. Ač jste zhola nic netušili, ona byla pro nás klíčovou osobou. Musel jsem ji chránit za všech okolností. Tam u stanice jsem napsal na papír všechno o tom, jak se sem dostat. Naštěstí jsi to nemusela, Lenko, použít. A tak se můžeme konečně usadit. Tady nás nikdo hledat nebude. Kryt byl oficiálně uzavřen. Neexistuje. A poděkujte Nikole. I při svém hendikepu, strachu ze stísněných prostor, se přemohla a dokázala otevřít vchod. To v jejích dětských rukách spočíval náš osud, naše záchrana. A ona byla statečná a dokázala to.“

Oči všech se upřely k drobné dívce. Pod přívalem pohledů jí pokrýl tvář ruměncem.

Uznale jí poklepávali na rameno, objímali. Nikdy se necítila tak důležitá.

„Byla to Boží vůle,“ promluvil František. „Měl s námi své plány. Proto nechal dveře otevřené. Abychom jimi vešli, až bude lidstvo v úzkých.“

Mazal se opovržlivě ušklíbl. Kromě něj nikdo Františka nezaslechl.

„Takže vidíte, jak klíčová je týmová práce,“ dodal Thomas. „Nikdy nikoho nepodceňujte, nepohrdejte jím. I zdánlivě slabí a zranitelní mohou vykonat klíčový skutek.“

Danielovi cosi vrtalo hlavou. Až po chvíli mu zapálilo. Jak mohla Zuzana najmout bývalého mariňáka, když si ještě předtím změnil identitu? Když neměl žádnou minulost? Jak mohla vědět, čím byl dříve? Ale rozhodl se na tohle nevyptávat. Thomas nikdy nebyl moc sdílný. Třeba k tomu měl své důvody. A jsou chvíle, kdy třinácté komnaty mají zůstat raději uzavřeny.

Pomalou se rozcházeli. Thomas jim zadal jen jednoduché úkoly. Zatím jim dopřával dostatek odpočinku. Měli své služby. V kuchyni, při praní prádla, vynášení odpadků.

„Hm, dobře si to šéfk užíval,“ prohodil Mazal k Janě a Tereze, které ho doprovázely. Pořád ještě se cítil mizerně. Vyklubala se z toho parádní rýma, ale do týdne se z ní jistě vykreše.

„Co tím myslíš?“ opáčila Tereza.

„Podle mne dělal machra. Viděla jsi, jak mu dělalo dobře, když ho všichni hltali očima? Myslím, jak oslňoval těmi teoriemi o bunkru. No asi to potřebuje, tohle řešit nemusím.“

„Prosím tě, vždyť nás vyvedl z pekla. Máme mu být co vděční,“ nesouhlasila.

„Tak má teď mladou babu,“ narážel na Alici, „tak musí nějak oslnit.“

„Pojď, radši ti uvaříme horký čaj. Pamatuješ, vždyť jsme ti ho přece slibovaly,“ usmála se Tereza.

Už aby ta rýma byla za mnou, pomyslel si.

Den uběhl nečekaně rychle. Daniel se dobelhal na lůžko. Provázela ho neustálá bolest. Doktor mu řekl, že se jedná o svalovou únavu a ta brzy přejde.

„Víš, nešlo mi z hlavy, co nám včera povídal Thomas. Zdálo se mi o tom,“ pronesl k Lence, když se rozvalil na postel.

„O čem konkrétně?“

„Proč tak drahý projekt s kryty po celém světě stopli. Pořád nad tím musím přemýšlet.“

„Asi došly prachy. Třeba ho jen pozastavili.“

„Přece bylo všechno hotovo. Slyšela jsi Thomase. Uzamkli všechny vstupy, i pro sebe. Nemá to logiku. Všechno měli dobře spočítané dávno dopředu, o tom nepochybuji. Když vše rozehráli v tak mohutném partu, zbylé peníze by se jistě našly. I na provoz, který určitě nebyl nejlacinější. Byli napojeni na vlády, pochop. Prostě zase by se zvýšily daně... Je to celý ujetý. Lámu si hlavu, kdo za tím skutečně vězí.“

„Přišel jsi na něco?“

„Víš, jak mne iritují konspirační teorie. Jak je nesnáším. Vesměš jde o silně překombinované pitomosti. Většina z těch teorií je mnohem více přitažená za vlasy, než jaká je realita. Nechci odsuzovat šmahem všechny. Jen si myslím, že nejméně osmdesát procent z nich je prostě vykalkulovaných, protože se o tom dobře píše. Jenže to, co nám ráno vykládal Thomas, je pravda. Mocní tohoto světa si připraví kryty pro případ jaderné války. A pak to stopnou. To nedává žádnou logiku. Ledaže...“

„Povídej. Ráda si to poslechnu.“

„Ledaže už by se neměli čeho bát. Rozhodilo mne, jak těm dělníkům vymazali paměť. Prý to stopli před třemi lety. A teď si vem... krátce nato přišly Stráže zdraví a štěstí.“

„Ty si myslíš, že to spolu souvisí?“

„Nevím, fakt nevím. Nechci být paranoidní. Ale oni těm lidem vymazali paměť... je to něco úděsného, nelegálního... a pamatuješ, jak jsme zachránili Hanku, Patrika, Františka, Roberta a Nikolu z podzemí? Nemohli si na nic vzpomenout. Zážitky z posledních měsíců byly pryč. Měli výpadky paměti... až dodatečně se jim vzpomínky vybavily.“

„Jako že...“

„Přesně tak. Prostě se tu nabízí teorie, že mocní tohoto světa, jak jim Thomas říká, co když učinili nevidaný, převratný objev? Takový, který jim umožnil manipulaci s lidmi? Co když oni vymysleli pojem Stráží zdraví a štěstí? Co když se za ním skrývají? Co když přišli na to, že takhle ovládnou svět jde mnohem snáze, definitivně a levněji?“

„Chceš to říci Thomasovi?“

„Nemíním to říkat nikomu. Je to jen moje neověřená teorie. A Thomas je dostatečně inteligentní na to, aby si udělal své závěry. Přál bych si však z celého srdce, aby za tohle svinstvo byl někdo popohnán k zodpovědnosti,“ pronesl bojovně.

„Zatím můžeme být rádi, že jsme vůbec utekli.“

„A kolik takových ještě je? Komu se ještě podařilo prchnout? Měli bychom je hledat.“

„A kde prosím tě?“

Rozpřáhl ruce. „Nevím. Kdekoliv. Nemůžeme být přece jediní, kdo se zachránil. Musíme po nich pátrat. Pomoci jim. Nic netušili. Každému to nedošlo. Podvedli je. A oni se třeba někde skrývají a toužebně očekávají jakoukoliv pomoc. Včera jsme přivedli doktora. Musí existovat i další, kteří neztratili rozum.“

„Hm...“

„A taky mi vrtá hlavou... když to tak rychle ukončili, proč nevymazali paměť i Thomasovi?“

„Tak se ho zeptej.“

„A on mi odpoví? Znáš ho, jak dokonale umí mlžit. Všichni jsme mu uvěřili, že nás vede k jakýmsi tunelům. A on měl svůj tajný plán od samého začátku. Jestliže tolik věděl, měli si ho přece pojistit... pořád mám takové tušení, že ani teď nám neprozradil úplně všechno. Moc se v něm nevyznám. Ale to je jedno. Důležité je, že nás zachránil, že už k nám přistupuje jako k sobě, že jsme ho přesvědčili, že nejsme žádná ořezávátka. Jenže teď mám i já nějaká svá přání.“

Přitiskl se k ní celým tělem.

„Víš, co jsi mi ráno slíbila? Něco jsme ještě nedokončili...“

„Aspoň že tenhle sval ti zůstal v provozu... neboj, sama se těším...“

„A taky, je to jediný místečko na těle, který mne nebolí. Tak toho musíme využít, ne? Co ty týdny strádání?“

Byl to ten nejlepší vstup do nového domova.

Když slastně přivřel oči, promítla se mu tvář Tary a její úsměv, když se k němu otočila.

Otevřela oči. Zírala do šera, které ji obklopovalo. V uších jí hučelo. Cítila, jak jí cloumá horečka. Sevřela ruku, která ji držela.

„Patriku?“

Sehnul se nad ní. „Jsem u tebe.“

„Pojď blíž.“

Ocitl se s obličejem těsně u jejího. Pohládl ji po čele. Horečka ještě neustupovala. Byla jako v jednom ohni.

„Mám hrozný strach,“ zašeptala.

„Neboj se, jsem pořád s tebou. Budu u tebe celou noc.“

„Já... nechci žít bez ruky,“ zanaříkala.

„Nikdo ti ji nebere. Uzdravíš se,“ pokoušel se přesvědčit i sám sebe.

„Jen tomu chceš uvěřit. Vím to. Jak se na mne dívali. I ten doktor. Četla jsem mu to v očích.“

„To není pravda. Sestři, už jednou jsme se zachránili. Pamatuješ? U toho lesa... Myslela jsi, že umřeme. A zmýlila ses. Jsme stále tady. Žijeme, oba.“

„Radši... radši chci umřít. Nechci prožít zbytek života jako mrzák.“

„Musíš bojovat. Jsi přece bojovnice. Vždycky jsi byla. Podívej, Klaudie taky bojovala. Dokázala přežít i na vozíku. Víš?“

„S Klaudií mne to moc mrzí,“ zasténala. „Měla jsem ji moc ráda. Tolik byla do tebe zamilovaná než...“

Zvlhlčil jí rty. „Chceš se napít?“

Vzal pohárek s vodou a brčko ji přiložil k ústům. S námahou nasála trochu tekutiny.

„Jsou... jsou ostatní v bezpečí?“ zašeptala.

„Jsme v bezpečí. V takovém krytu. Máme tady všechno, co potřebujeme. Až se uzdravíš, podíváš se sama.“

„Hrozně... hrozně mi tam cuká. Jako žhavé železo... Patriku... zůstaneš se mnou... až mi budou tu ruku řezat?“

Snažil se potlačit slzy, ale marně. Nedokázal ze sebe vypravit jediné slovo. Hrdlo měl sevřené jako ve svěráku. Pokoušel se ovládnout, ale bylo to marné. Hlasitý vzlyk prošel přes jeho ústa.

Hanka už ho však neslyšela. Znovu upadla do horečnatého spánku. Pohybovaly se jí rty, jako by se pokoušela něco vyslovit. Přiložil jí ucho k ústům.

„Denisi... ach Denisi... chci tě tady... láska,“ rozpoznal, než na dlouhé hodiny oněměla.